

คำชี้ขาดความเห็นแย้ง
ของอัยการสูงสุด
พ.ศ.๒๕๕๑

ขายสินค้าที่มีใช้สินค้าควบคุมได้กำไร ๕๑.๒๔% ไม่เป็นการจงใจทำให้ ราคาสินค้าสูงเกินสมควร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๐๕/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ (ม.๒๙, ๔๑)

เครื่องกรองน้ำผ่านหินแร่และเครื่องฟอกอากาศมิใช่สินค้าควบคุมที่ทางราชการกำหนดราคากลางไว้ และไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่ถือว่าเป็นการทำให้ราคาต่ำหรือสูงเกินสมควรหรือทำให้ปั่นป่วน การที่ผู้ต้องหาขายสินค้าได้กำไร ๕๑.๒๔% ยังรับฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาจงใจทำให้ราคาสินค้าสูงเกินสมควร

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ร้านของผู้ต้องหาได้ขายเครื่องกรองน้ำผ่านหินแร่ให้ลูกค้า ๑ เครื่อง ในราคา ๒๘,๙๐๐ บาท ตามที่ติดป้ายบอกราคาไว้ โดยแถมเครื่องฟอกอากาศ ๑ เครื่อง ตามที่ติดป้ายบอกราคาไว้ ๓๓,๐๐๐ บาท จึงถูกดำเนินคดีฐานผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการใดๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาสูงเกินสมควร ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๙, ๔๑ ตามทางสอบสวนได้ความว่าเครื่องกรองน้ำก็ดี เครื่องฟอกอากาศก็ดี ไม่ได้เป็นสินค้าและบริการควบคุมตามประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ เรื่องการกำหนดสินค้าและบริการควบคุม ลงวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๐ และประกาศคณะกรรมการกลางว่าด้วยสินค้าและบริการ เรื่องการกำหนดสินค้าและบริการควบคุมเพิ่มเติม ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ที่ใช้บังคับอยู่ขณะเกิดเหตุ กับได้ความว่าสินค้าทั้งสองชนิดนั้น ผู้ต้องหาซื้อเครื่องกรองน้ำ (ต้นทุน) ในราคาเครื่องละ ๖,๔๒๐ บาท ซื้อเครื่องฟอกอากาศ (ต้นทุน) ในราคาเครื่องละ ๙,๙๕๑ บาท เมื่อบวกค่าใช้จ่ายในการขาย ๑,๐๐๐ บาท จะเป็นต้นทุนในการขายรวม ๑๓,๓๗๑ บาท (ต้นทุนสินค้าทั้งสองชนิด) หากบวกกำไรอีก ๑๐% แล้วควรต้องขายราคา ๑๔,๖๐๘.๑๐ บาท

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการใดๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาสูงเกินสมควร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๙ วรรคสองให้อำนาจคณะกรรมการอากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถือว่าเป็นการทำให้ราคาต่ำเกินสมควรหรือสูงเกินสมควร หรือทำให้ปั่นป่วนซึ่งราคาของสินค้าหรือบริการใดก็ได้ แต่ไม่ปรากฏว่าคณะกรรมการได้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการดังกล่าวไว้ ดังนั้น การที่จะพิจารณาว่าผู้ต้องหาจงใจทำให้ราคาสินค้าสูงเกินสมควรหรือไม่ จึงไม่อาจพิจารณาเพียงการตั้งราคาและการขายสินค้าเท่านั้น แต่จะต้องพิจารณาเปรียบเทียบถึงราคาสินค้าชนิดเดียวกันในตลาดด้วย เมื่อเครื่องกรองน้ำผ่านหินแร่และเครื่องฟอกอากาศมิใช่สินค้าควบคุมที่ทางราชการกำหนดราคากลางไว้ และนาย น. ผู้กล่าวหาให้การว่าไม่พบว่ามีจำหน่ายสินค้าเครื่องกรองน้ำ ผ่านหินแร่และเครื่องฟอกอากาศชนิดเดียวกันกับของผู้ต้องหาตามห้างสรรพสินค้าและร้านค้าบริเวณที่เป็นแหล่งชุมชนเพื่อเปรียบเทียบกับราคาขายของผู้ต้องหาได้ ฉะนั้น ลำพังเพียงหลักฐานที่ว่าผู้ต้องหาขายสินค้าคิดแล้วกำไร ๕๑.๒๔% โดยไม่มีราคาสินค้าชนิดเดียวกันในท้องตลาดมาเปรียบเทียบให้เห็นว่าผู้ต้องหาจงใจทำให้ราคาสินค้าสูงเกินสมควร พยานหลักฐานจึงไม่เพียงพอให้พิสูจน์ความผิดของผู้ต้องหาได้ ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการใด ๆ โดยจงใจที่จะทำให้ราคาสูงเกินสมควร ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยราคาสินค้าและบริการ พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๒๙, ๔๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

สิทธิยึดถือโฉนดที่ดิน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๘/๒๕๕๑

ป.อาญา เอาไปเสียซึ่งเอกสาร (ม.๑๘๘)

พฤติการณ์แห่งคดีมีเหตุอันควรให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เชื่อได้ว่าผู้กล่าวหายินยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ นำโฉนดมาเป็นประกัน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ยังไม่ได้รับชำระหนี้ตามสัญญาเงินกู้ จึงมีเหตุได้แย้งที่จะไม่คืนโฉนดได้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาเป็นผู้ครอบครองโฉนดที่ดิน จำนวน ๒ ฉบับ ในฐานะผู้มีกรรมสิทธิ์รวม จนกระทั่งปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ ผู้กล่าวหาพบว่าโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับสูญหายไป ในวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๔๗ ผู้กล่าวหาจึงไปแจ้งสำนักงานที่ดินเพื่อขอออกใบแทนโฉนดทั้งสองฉบับ แต่ได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานที่ดินเมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๔๗ ว่าโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับมิได้สูญหายแต่ถูกผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ยึดถือครอบครองไว้ในฐานะผู้รับจำนำ เพื่อเป็นหลักประกันในการให้ผู้ต้องหาที่ ๓ กู้ยืมเงินจำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท ผู้กล่าวหาติดต่อขอรับโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับคืนจากผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เนื่องจากมิได้รู้เห็นเกี่ยวกับการนำโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับไปจำนำเป็นประกันเงินกู้ดังกล่าว แต่ผู้ต้องหาทั้งสองไม่ยอมคืนให้ และยังบอกกับผู้กล่าวหาว่าผู้ต้องหาที่ ๓ แจ้งว่าได้รับโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับพร้อมเอกสารใบมอบอำนาจ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้าน ที่มีลายมือชื่อผู้กล่าวหาลงไว้มาจากผู้ต้องหาที่ ๔ ซึ่งเป็นน้องสามีผู้กล่าวหา โดยผู้ต้องหาที่ ๔ บอกว่าผู้กล่าวหาเป็นเพื่อนกับผู้ต้องหาที่ ๓ มอบหมายให้ผู้ต้องหาที่ ๓ นำโฉนดทั้งสองฉบับไปดำเนินการกู้ให้แทน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับ ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ฐานเอาไปเสียซึ่งเอกสาร และลักทรัพย์หรือรับของโจรหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีผู้กล่าวหาให้การว่าไม่เคยรู้จักกับผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และ ผู้ต้องหาที่ ๓ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นน้องชายของสามี และผู้ต้องหาที่ ๕ เป็นภรรยาของผู้ต้องหาที่ ๔ ระหว่างปี พ.ศ.๒๕๓๘-๒๕๔๖ ผู้ต้องหาที่ ๔ และที่ ๕ เคยพักอาศัยอยู่กับผู้กล่าวหา และช่วงปี พ.ศ.๒๕๔๐ ผู้กล่าวหาต้องไปทำงานที่จังหวัดฉะเชิงเทราจะกลับบ้านสัปดาห์ละครั้ง จึงฝากให้ผู้ต้องหาที่ ๔ และที่ ๕ ดูแลบ้าน รวมทั้งดูแลเอกสารสำคัญ และโฉนดที่ดินทั้งสองฉบับที่หายไป และยังได้มอบเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้ไว้ดำเนินการเกี่ยวกับการเสียภาษีที่ดินให้อีกด้วย ผู้กล่าวหายอมรับว่าลายมือชื่อผู้กล่าวหาในใบมอบอำนาจ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้าน เป็นของผู้กล่าวหาจริงแต่ผู้กล่าวหาไม่เคยมอบอำนาจ ให้ผู้ต้องหาคนใดนำโฉนดที่ดินทั้ง ๒ ฉบับ และเอกสารที่เกี่ยวข้องไปประกัน การกู้ยืมเงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓ ให้การในฐานะพยานว่าผู้ต้องหาที่ ๔ และที่ ๕ เป็นผู้นำเอาโฉนดที่ดินทั้ง ๒ ฉบับ และเอกสารที่เกี่ยวข้องมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ไปติดต่อขอกู้เงินจากผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ โดยบอกว่าพี่สาวฝากมาให้จำเป็นประกันการกู้ คดีจึงไม่มีพยานหลักฐานใดยืนยันได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ ลักเอาโฉนดและเอกสารที่เกี่ยวข้องของผู้กล่าวหาไป หรือรับเอาโฉนดและเอกสารจาก ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการลักทรัพย์ ส่วนการที่ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไม่ยินยอมคืนโฉนดให้แก่ผู้กล่าวหา นั้น พฤติการณ์แห่งคดีมีเหตุอันควร ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เชื่อได้ว่าผู้กล่าวหายินยอมให้ผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ และที่ ๕ นำโฉนดมา เป็นประกัน เมื่อผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ยังไม่ได้รับชำระหนี้ตามสัญญาเงินกู้ จึงมีเหตุได้แย้งที่ จะไม่คืนโฉนดได้ คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่พอฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานเอาไป เสียซึ่งเอกสารของผู้อื่นในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ร่วมกันลักทรัพย์หรือ รับของโจร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๘, ๓๓๕, ๓๕๓, ๘๓ พระราชบัญญัติ แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ชักชวนหญิงไปค้าประเวณีในต่างประเทศ โดยหญิงนั้นยินยอมแต่
เปลี่ยนใจภายหลังเป็นความผิดฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น
เป็นธุระจัดหา ล่องไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารหญิงได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๑๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กฯ (ม.๕, ๖)

พ.ร.บ. ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ฯ (ม.๓, ๖)

ป.อาญา เป็นธุระจัดหาหญิงเพื่อการอนาจาร (ม.๒๘๒)

ผู้ต้องหาได้ชักชวนหญิงผู้เสียหาย และได้ดำเนินการเพื่อส่งตัวผู้เสียหายไป
ค้าประเวณีในต่างประเทศ แม้ต่อมาผู้เสียหายเปลี่ยนใจไม่ไปค้าประเวณี การกระทำ
ของผู้ต้องหาก็เป็นความผิดสำเร็จฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่องไป
หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม และฐานเป็นธุระจัดหา
ซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม
ส่วนความผิดฐานพยายาม (ตระเตรียม) พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดซึ่งหญิงเพื่อสนอง
ความใคร่ของผู้อื่นเพื่อการอนาจารหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบ
สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามพระราชบัญญัติ
มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๕
และ ๖ นั้น ได้ถูกยกเลิกโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์
พ.ศ.๒๕๕๑ และเมื่อการกระทำในคดีนี้ไม่ปรากฏว่ามีการข่มขู่ ใช้กำลังบังคับ ลักพาตัว
ฉ้อฉล หลอกลวง หรือใช้อำนาจโดยมิชอบตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๖ (๑) แห่งพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ แต่ผู้เสียหายยินยอมตกลงกับ
ผู้ต้องหาด้วยความเต็มใจ ไม่เข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายใหม่ จึงเป็นกรณีที่
กฎหมายออกมาใช้ภายหลังการกระทำความผิดยกเลิกความผิดเช่นนั้นแล้ว

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาได้ชักชวนนางสาว บ. ผู้เสียหาย และนางสาว น.

ไปทำงานในร้านคาราโอเกะที่ประเทศญี่ปุ่นซึ่งมีบริการค่าประเวณีแก่ลูกค้า ผู้เสียหาย และนางสาว น. ตกลงไปทำงานตามที่ผู้ต้องหาชักชวน ผู้ต้องหาจึงขอรับหนังสือเดินทาง สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน สำเนาทะเบียนบ้าน และสมุดบัญชีเงินฝากของผู้เสียหาย และนางสาว น. เพื่อไปดำเนินการให้ผู้เสียหาย และนางสาว น. ไปค่าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่นตามที่ตกลง และต่อมาผู้ต้องหาได้ส่งนางสาว น. ไปทำงานที่ประเทศญี่ปุ่นก่อนแล้ว ต่อมาผู้เสียหายเปลี่ยนใจไม่ไปค่าประเวณี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม เป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตามและพยายาม (ตระเตรียม) พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดซึ่งหญิงเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นเพื่อการอนาจารหรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่นไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า จากพยานหลักฐานน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาได้ชักชวนผู้เสียหายและนางสาว น. ไปค่าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่น และได้ดำเนินการเพื่อส่งตัวผู้เสียหายและนางสาว น. ไปค่าประเวณีที่ประเทศญี่ปุ่นแล้ว แม้ต่อมาผู้เสียหายเปลี่ยนใจไม่เดินทางไปค่าประเวณี การกระทำของผู้ต้องหาก็เป็นความผิดสำเร็จฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป เพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๒ ที่แก้ไขแล้ว และฐานเป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๙ ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา เพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม เป็นธุระจัดหาซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี แม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๘๒, พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๙ ส่วนความผิดฐานพยายาม(ตระเตรียม) พามาจากหรือส่งไปยังที่ใดซึ่งหญิง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบ
สำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ตามพระราชบัญญัติมาตรการ
ในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๕ และ ๖ นั้น
พระราชบัญญัติดังกล่าวถูกยกเลิกโดยมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปราม
การค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ และการกระทำในคดีนี้ไม่ปรากฏว่ามีการข่มขู่ ใช้กำลังบังคับลักพาตัว
ฉ้อฉล หลอกลวง หรือใช้อำนาจโดยมิชอบ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติป้องกันและ
ปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.๒๕๕๑ มาตรา ๖ (๑) แต่ผู้เสียหายตกลงกับผู้ต้องหา
ด้วยความสมัครใจ ไม่เข้าองค์ประกอบความผิดตามกฎหมายใหม่ จึงเป็นกรณีที่กฎหมาย
ออกใช้ภายหลังการกระทำผิดยกเลิกความผิดเช่นนั้น ทำให้สิทธินำคดีอาญามาฟ้องผู้ต้องหา
ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๓๙ (๕) จึงสั่งยุติการดำเนินคดี
กับผู้ต้องหาในความผิดฐานนี้เพราะมีกฎหมายที่ออกใช้ภายหลังการกระทำผิดยกเลิก
ความผิดเช่นนั้น

คดีไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานแวดล้อมที่จะเชื่อมโยงให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหา เป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย พยานหลักฐานไม่พอพ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๒๖/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓๗, ๘ ทวิ, ๓๗๒, ๓๗๒ ทวิ)

ป.อาญา ฆ่าผู้อื่นฯ (ม.๒๔๘, ๒๔๘ (๔), ๓๓/๑, ๘๓, ๙๑)

ขณะเกิดเหตุไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าใครเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่กลุ่มผู้ตาย จากการสืบสวนเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายเนื่องจากบุตรชายของผู้ต้องหาทะเลาะกับผู้ตาย ผู้ต้องหาจึงโกรธ และนำพวกมาดักรอทำร้ายผู้ตาย คดีไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานแวดล้อมที่จะเชื่อมโยงให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย พยานหลักฐานไม่พอพ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๐ นาย ส. ผู้ตายได้ไปงานเลี้ยงวันเกิด นาย พ. ที่บ้านบิดาของนาย พ. มีผู้มาร่วมงานประมาณ ๓๐ คน ผู้ตายได้ทะเลาะกับนาย ศ. แต่ไม่ถึงกับชกต่อยกันโดยเพื่อนๆ ได้ห้ามไว้ นาย ศ. ซึ่งเป็นบุตรชายของผู้ต้องหาและนาย ห. ได้กลับบ้านไปก่อน จนกระทั่งเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ น. ผู้ตายพร้อมด้วยนาย ช. น้องชายของผู้ตาย นาย ส. และนาย ร. กับพวกประมาณ ๑๕ คน พวกกันกลับโดยใช้รถจักรยานยนต์เป็นพาหนะเมื่อขับมาห่างจากบ้านบิดาของนาย พ. ประมาณ ๕๐๐ เมตร มีกลุ่มคนประมาณ ๒๐ - ๓๐ คน ใช้รถยนต์และรถจักรยานยนต์เป็นพาหนะแล่นสวนเปิดไฟสูงส่องหน้า ผู้ตายกับพวกเข้าใจว่าจะถูกทำร้ายต่างพากันขับขึ้นรถจักรยานยนต์หลบหนี มีเสียงปืนดังขึ้น ๑ นัด กระสุนปืนถูกผู้ตายถึงแก่ความตายโดยศพผู้ตายตกลงไปในคลอง จากการชันสูตรพลิกศพพบบาดแผลกระสุนปืนเข้าบริเวณกลางหลังเป็นกลุ่มจำนวนมาก สันนิษฐานว่าถูกยิงด้วยอาวุธปืนลูกซอง ตรวจไม่พบเขม่าดินปืนจึงน่าจะยิงจากระยะไกล ในคืนเกิดเหตุหลังจากเกิดเหตุแล้วผู้ต้องหาได้มาที่บ้านบิดาของนาย พ. สอบถามเหตุการณ์และถามว่าผู้ที่ทะเลาะ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

กับนาย ศ. บุตรชายของผู้ต้องหาอยู่ที่นี้หรือไม่ บิดาของนาย พ. แจ้งว่าไม่รู้เหตุการณ์และผู้ที่ทะเลาะกับบุตรชายของผู้ต้องหาไม่ได้อยู่ที่บ้านบิดาของนาย พ. ผู้ต้องหาจึงกลับไป ชาวบ้านพูดกันว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้าย และร้อยตำรวจโท ส. ให้การว่าจากการสืบสวนน่าเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้าย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ขณะเกิดเหตุเป็นเวลากลางคืน ไม่มีประจักษ์พยานรู้เห็นว่าใครเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงใส่กลุ่มผู้ตาย จากการสืบสวนของ ร้อยตำรวจโท ส. ก็เพียงแต่เชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายเนื่องจากบุตรชายของผู้ต้องหาทะเลาะกับผู้ตาย ผู้ต้องหาจึงโกรธ และนำพวกมาดักรอทำร้ายผู้ตาย ส่วนนาย ช. นาย ส. และนาย ร. ซึ่งอยู่ในเหตุการณ์ต่างให้การว่ามองไม่เห็นกลุ่มคนร้ายว่าเป็นใคร เนื่องจากรถยนต์เปิดไฟสูงส่องหน้า คดีไม่มีประจักษ์พยานหรือพยานแวดล้อมที่จะเชื่อมโยงให้รับฟังได้ว่าผู้ต้องหาเป็นคนร้ายใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย พยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่พ้อง ผู้ต้องหา ฐานร่วมกันฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาต และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๒๔๙ (๔), ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ. ๒๔๙๐ มาตรา ๓, ๔ ทวิ, ๓/๒, ๓/๒ ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน (ฉบับที่ ๔๔) ลงวันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๓ กับยุติการดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๗๑ เพราะคดีขาดอายุความ

ไม่ได้รับอนุมัติการจับกุมหรือการแจ้งข้อหาจากเลขาธิการ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ไม่มีอำนาจฟ้อง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๒๗/๒๕๕๑

พ.ร.บ. มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดฯ (ม.๓, ๘, ๑๐)

การกระทำผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๐ การจับกุมหรือการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดก่อน ตามมาตรา ๑๔ เมื่อเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ไม่อนุมัติให้แจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ การสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหา ซึ่งรับราชการตำแหน่งรองผู้กำกับการ ๒ กองบังคับการสอบสวน กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีอำนาจหน้าที่สอบสวนและสืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ได้ทำการสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับพฤติกรรมของผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นสามีภรรยากันโดยจดทะเบียนสมรสเมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๘ และได้จดทะเบียนหย่าเมื่อวันที่ ๑๔ มิถุนายน ๒๕๔๓ และจากการสืบสวนสอบสวนและวิเคราะห์ข่าวของกองกำกับการวิเคราะห์ข่าวทราบว่าผู้ต้องหาทั้งสองมีพฤติการณ์เกี่ยวข้องเกี่ยวข้องกับกลุ่มคนหรือขบวนการค้ายาเสพติด โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ สมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดดังนี้

คดีที่ ๑ คดีที่เจ้าพนักงานจับกุมจำเลยตำรวจ น.กับพวกรวม ๔ คน พร้อมยาบ้าจำนวน ๔,๐๐๐ เม็ด เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม ๒๕๔๑ โดยจับกุมที่ริมบริเวณถนนแจ้งวัฒนะ หน้าห้างสรรพสินค้าแม็คโคร ตำบลคลองเกลือ อำเภอบางเกร็ด จังหวัดนนทบุรี จากการสอบสวนจำเลยตำรวจ น.กับพวกให้การยืนยันว่า หลังจากที่มีการซื้อขายยาเสพติดได้มี

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

การโอนเงินเข้าบัญชีธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) สาขาวงแหวนรอบนอก (เอกชัย – บางบอน) บัญชีเงินฝากออมทรัพย์ เลขที่ ๓๒๘-๒-๐๓๓๓๖-๙ ของผู้ต้องหาที่ ๒ และจำليبตำรวจ น. เคยเป็นผู้ได้บังคับบัญชาของผู้ต้องหาที่ ๑ ขณะผู้ต้องหาที่ ๑ รับราชการประจำกองปราบปราม และเคยคุมเรือนคราโอเกาะให้ผู้ต้องหาที่ ๒

คดีที่ ๒ คดีที่เจ้าพนักงานจับกุมนาย น. กับพวก พร้อมยาบ้าจำนวน ๑,๐๑๒,๔๐๐ เม็ด เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๔๒ โดยตรวจค้นพบยาบ้าในรถยนต์ยี่ห้อจีพียู ซีโรเก้ หมายเลขทะเบียน ๒ ณ - ๒๓๕๔ กรุงเทพมหานคร ซึ่งนาย น. กับพวกเข้ามาและได้หยุดรถให้ตรวจที่ด่านตรวจ ตำบลหาดง อำเภอสอด จังหวัดเชียงใหม่ จากการสอบสวน นาย น. ให้การว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ว่าจ้างให้ไปบรรทุกขนยาบ้าที่จังหวัดแม่ฮ่องสอน ลำเลียงไปให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ที่คอนโดปาล์ม ถนนลาดพร้าว ซอย ๘๐ กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นที่พักอาศัยของผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ และเป็นที่ยวางแผนในการค้ายาเสพติดมีพนักงานบริษัท คอนโดปาล์ม ให้การยืนยันว่าก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๒ มาทำสัญญาเช่าห้องพักที่คอนโดปาล์ม โดยผู้ต้องหาที่ ๒ พักอาศัยอยู่กับผู้ต้องหาที่ ๑ ส่วนอีกห้องนาย น. พักอาศัยอยู่กับภรรยา และลูกจ้างของตลาดรถยนต์ พิวาร์ ถนนรัชดาภิเษก ให้การว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ต้องหาทั้งสองกับพวกมาขอตรวจรถยนต์ยี่ห้อจีพียู คันดังกล่าว

เมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม ๒๕๔๓ ผู้กล่าวหาได้ขออนุมัติจับกุมผู้ต้องหาทั้งสองต่อเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดโดยกล่าวหาว่าผู้ต้องหาทั้งสองกระทำความผิดตามมาตรา ๘ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ตามแบบคำขออนุมัติจับกุม ที่ ดช ๐๐๒๓.๔๓/๑๓๐๙ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๓ โดยระบุว่าผู้ต้องหาทั้งสองได้สมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด ตามคดีที่ ๑ และคดีที่ ๒ ดังกล่าวข้างต้น

เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด ได้มีหนังสือ แจ้งคำสั่งอนุมัติจับกุมของสำนักงาน ป.ป.ส. ที่ นร ๑๖๑๒(พก)/๖๙๖ ลงวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ถึงผู้กล่าวหาแจ้งว่า อาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๔ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปราม

ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ เลขอาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดมีคำสั่งให้จับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งได้กระทำความผิด ตามมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ ตามแบบคำขออนุมัติจับกุม กองกำกับการ ๒ กองบังคับการสอบสวน กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ลับ ที่ ดช ๐๐๒๓.๔๓/๑๓๐๙ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๓

หลังจากเลขอาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด อนุมัติให้จับกุมผู้ต้องหา ทั้งสองดังกล่าวแล้ว เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ผู้กล่าวหาได้ร้องทุกข์ต่อ พนักงานสอบสวนกองกำกับการ ๒ กองบังคับการสอบสวน กองบัญชาการตำรวจปราบปรามยาเสพติด ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด โดยผู้กล่าวหาได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนยืนยันว่า ผู้ต้องหาทั้งสองได้สมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดโดยสมคบตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด จำนวน ๔ คดี กล่าวคือ

คดีที่ ๑ และคดีที่ ๒ ดังกล่าวแล้วข้างต้น

คดีที่ ๓ คดีเจ้าพนักงานจับกุม นาย อ. พร้อมยาบ้า จำนวน ๙๙๔,๔๐๐ เม็ด เมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๓ ซึ่ง นาย อ. ได้ขั้บรณต์กระบะ บรรทุกยาบ้าดังกล่าว ผ่านมาที่จุดตรวจซึ่งเจ้าพนักงานตั้งจุดตรวจค้นบริเวณถนนวิภาวดีรังสิตทางด้านขาเข้ากรุงเทพในทางคู่ขนานหน้าหมู่บ้านพิพรพงษ์ แขวงดอนเมือง เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร จึงถูกตรวจค้นจับกุมจากการสอบสวนได้ความว่ารณต์กระบะคันดังกล่าวตามหลักฐานการจดทะเบียนเป็นกรรมสิทธิ์ของบริษัท จีเอสแคปปิตอลคอร์ปอเรชั่น จำกัด (มหาชน) ผู้ครอบครองรถคือนาง ท. จากการสอบสวน นาง ท. ให้การยืนยันว่า เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๙ ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งรู้จักกับพยานมาก่อน ได้ขอให้พยานเช่าซื้อรณต์กระบะคันดังกล่าวแทนผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่า ตนเองเครดิตไม่ดี เนื่องจากยังค้างชำระค่าผ่อนรณต์คันอื่นอยู่ พยานจึงได้ทำสัญญาเช่าซื้อรณต์กระบะคันดังกล่าวแทนผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ผ่อนชำระค่าเช่าซื้อรณต์ หลังจากนั้นพยานเห็นผู้ต้องหาที่ ๑ ครอบครองขั้บรณต์กระบะคันดังกล่าวมาล้างที่ปั้มบริการน้ำมันซึ่งพยานทำงานอยู่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

คดีที่ ๔ คดีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งชาติออสเตรเลีย ได้ทำการจับกุม นาย ก.นางสาว น. และนายสม. ที่ประเทศออสเตรเลีย เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นกลุ่มบุคคลที่เจ้าหน้าที่ตำรวจแห่งชาติออสเตรเลียและเจ้าหน้าที่ปราบปรามยาเสพติดของประเทศไทย สืบสวนทราบว่า เป็นขบวนการค้ายาเสพติดข้ามชาติ โดยดำเนินการค้ายาเสพติดอยู่ในกลุ่มเดียวกันกับนาย ส. ซึ่งถูกจับกุมที่เมืองซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย พร้อมยาเสพติดชนิดเฮโรอีน เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๙ และจากการสอบสวนสืบสวนทราบว่า เมื่อวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๓๙ นางสาว น.ได้โอนเงินจำนวน ๔๐,๐๐๐ ดอลลาร์ออสเตรเลีย (ประมาณ ๘๐๐,๐๐๐ บาท ในขณะนั้น) ไปเข้าบัญชีหมายเลข ๐๓๘ - ๑ - ๑๒๕๖๔-๙ ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขาท่าพระ กรุงเทพมหานคร ของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งจากการตรวจสอบบัญชีดังกล่าวของผู้ต้องหาที่ ๑ มีเงินเข้าบัญชีเมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๓๙ จำนวน ๘๐๓,๐๐๐ บาท แต่ไม่อาจตรวจสอบได้ว่า เงินจำนวนดังกล่าวโอนมาจากที่ใด

ในชั้นพนักงานอัยการได้สั่งให้พนักงานสอบสวนขออนุมัติต่อเลขาธิการฯ แจ้งข้อหา ในคดีที่ ๓ และที่ ๔ กับผู้ต้องหาที่ ๑ แต่เลขาธิการฯ ไม่อนุมัติ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า กรณีกล่าวหาว่าผู้ต้องหาที่ ๑ สมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกันแล้วในคดีของ นาย อ. และนาย ก. นั้น เป็นการกล่าวหาว่าผู้ต้องหาที่ ๑ กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ ประกอบมาตรา ๑๐ การจับกุมหรือการแจ้งข้อหาแก่ผู้กระทำความผิดต้องได้รับอนุมัติจากเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดก่อน ตามมาตรา ๑๔ แต่คดีนี้ เลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดไม่อนุมัติให้แจ้งข้อหาแก่ผู้ต้องหาที่ ๑

โดยให้เหตุผลว่าข้อเท็จจริงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ตกลงกันกับนาย ก. และนาย อ. เพื่อกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด อันจะเข้าองค์ประกอบความผิดฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๘ พนักงานสอบสวนจึงไม่มีอำนาจแจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ เฉพาะในส่วน of นายอ.และนาย ก. เมื่อพนักงานสอบสวนได้แจ้งข้อหาดังกล่าวแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ โดยไม่มีอำนาจ การสอบสวนจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๒๐ ซึ่งขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานสมคบกันกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดและได้มีการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเพราะเหตุที่ได้มีการสมคบกัน และเป็นข้าราชการกระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติดเฉพาะในคดีของนายอ. และในคดีของนาย ก.กับพวก ตามพระราชบัญญัติมาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๓, ๘, ๑๐ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

การฟ้องและดำเนินคดีไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓๑/๒๕๕๑

ป.อาญา พรากผู้เยาว์ (ม.๓๑๓/วรรคแรก)

ระเบียบ การดำเนินคดีอาญา (ข้อ ๓/๘)

ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์ แต่หลังเกิดเหตุแล้วได้มีการไปสูขอตตามประเพณี และปัจจุบันผู้ต้องหาที่เลี้ยงดูบุตร หากยื่นฟ้องและศาลพิพากษาลงโทษจำคุกย่อมมีผลกระทบโดยเฉพาะบุตรของผู้ต้องหาและผู้เยาว์ ที่จะไม่ม่ผู้ได้รับอุปการะเลี้ยงดูและอาจได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ การฟ้องและดำเนินคดีดังกล่าวไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ขณะที่ผู้เสียหายที่ ๑ อยู่ที่จังหวัดระยอง น้องชายของผู้เสียหายที่ ๑ ได้โทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายที่ ๑ ทราบว่า เด็กหญิง ก. ผู้เสียหายที่ ๒ บุตรของผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งมีอายุ ๑๔ ปีเศษ ไม่ได้กลับมาอนที่บ้านพักดังกล่าวไม่ทราบว่าไปที่ใด ผู้เสียหายที่ ๑ จึงโทรศัพท์สอบถามนายจ.ทราบว่าผู้เสียหายที่ ๒ คบหาอยู่กับผู้ต้องหาและนาย จ. ได้หาเบอร์โทรศัพท์มือถือของผู้ต้องหาให้ผู้เสียหายที่ ๑ จากนั้นผู้เสียหายที่ ๑ ได้โทรศัพท์ไปสอบถามผู้ต้องหา ผู้ต้องหายอมรับว่าได้ไปพบกับผู้เสียหายที่ ๒ ในอำเภอแม่สอด แล้วพาไปคุยกันและได้พาผู้เสียหายที่ ๒ มาส่งที่บ้านพักแล้ว ผู้เสียหายที่ ๑ จึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สภ.อ.แม่สอด ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาตามกฎหมาย หลังจากนั้นในวันเดียวกัน ครูของผู้เสียหายที่ ๒ ได้โทรศัพท์แจ้งให้ผู้เสียหายที่ ๑ ทราบว่าขณะนี้ผู้เสียหายที่ ๒ อยู่ที่โรงเรียนแล้ว ผู้เสียหายที่ ๑ จึงไปรับตัวผู้เสียหายที่ ๒ ผู้เสียหายที่ ๒ ได้เล่าให้ผู้เสียหายที่ ๑ ฟังว่าเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ เวลาประมาณ ๑๘.๐๐ นาฬิกา หลังจากที่ผู้เสียหายที่ ๒ เดินทางไปจังหวัดระยองแล้ว ผู้ต้องหาได้ขับรถยนต์มารับผู้เสียหายที่ ๒ แล้วพาไปที่บ้านพักของผู้ต้องหาและได้มีเพศสัมพันธ์กันที่บ้านพักดังกล่าว พนักงานสอบสวนได้ส่งผู้เสียหายที่ ๒ ไปตรวจชันสูตรร่องรอย

การถูกกระทำชำเราที่โรงพยาบาลแม่สอด แพทย์ผู้ตรวจให้ความเห็น ว่า ผลการตรวจภายใน
อวัยวะเพศภายนอกปกติ ไม่พบบาดแผล เชื้อพรหมจารีปกติ ช่องคลอดและปากมดลูกปกติ
และผลการตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบตัวอสุจิในสารคัดหลั่งภายในช่องคลอด
ผล acid phosphatase ให้ผลลบ

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกิน
สิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา โดยปราศจากเหตุสมควร หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่มีประจักษ์พยานพบเห็นขณะที่ผู้ต้องหา
กระทำความผิดพรากเด็กหญิงก. ผู้เสียหายที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้เยาว์อายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปจาก
ผู้เสียหายที่ ๑ ซึ่งเป็นมารดา คงได้ความจากพยานบุคคลอื่นที่อ้างว่าผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำ
ความผิดและคำรับของผู้ต้องหาที่รับว่ากระทำความผิดเท่านั้น ทั้งจากผลการตรวจร่างกาย
ผู้เสียหายที่ ๒ ในระหว่างวันเวลาเกิดเหตุก็ไม่ปรากฏว่ามีการร่วมประเวณี และภายหลังจาก
ที่มีการร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาแล้ว ผู้ต้องหาได้พาผู้ใหญ่ฝ่ายผู้ต้องหาไปขอผู้เสียหายที่ ๒
เป็นภรรยาตามประเพณีและผู้ต้องหาได้อยู่กินกับผู้เสียหายที่ ๒ จนกระทั่งมีบุตร ๑ คน
แม้ต่อมาผู้ต้องหาและผู้เสียหายที่ ๒ จะได้แยกทางกันแต่ผู้ต้องหาได้เป็นผู้อุปการะและเลี้ยงดูบุตร
เพียงลำพังแต่ผู้เดียว แสดงให้เห็นความจริงใจที่จะอยู่กินฉันสามีภรรยาและสร้างครอบครัว
ร่วมกันกับผู้เสียหายที่ ๒ มาแต่ต้น เพราะการรับเลี้ยงดูบุตรถือเป็นภาระหน้าที่ในระยะยาว
ไม่ว่าจะเป็นการเลี้ยงดูและอบรม สั่งสอนบุตรให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย
และจิตใจ ตลอดจนการให้การศึกษาบุตรตามสมควรเพื่อให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ต่อสังคม
และประเทศชาติล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องยากลำบาก แม้คดีอาจมีพยานหลักฐานให้เชื่อว่าผู้ต้องหา
ได้กระทำความผิดฐานพรากผู้เยาว์ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๓/๑ วรรคแรก แต่
หลังเกิดเหตุแล้วก็ได้มีการไปขอตามประเพณีแสดงว่าผู้เสียหายที่ ๑ ได้มีการตกลงกับฝ่าย
ผู้ต้องหาแล้วและปัจจุบันผู้ต้องหาก็ก็นับบุตรดังกล่าว หากยื่นฟ้องและศาลพิพากษาลงโทษ
จำคุกย่อมมีผลกระทบต่อผู้ต้องหา ผู้เสียหายที่ ๒ และโดยเฉพาะบุตรของผู้ต้องหาและผู้
เสียหายที่ ๒ ที่จะไม่มีผู้ได้รับอุปการะเลี้ยงดูและอาจได้รับความกระทบกระเทือนทางจิตใจ
การฟ้องและดำเนินคดีดังกล่าวไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน ตามนัยระเบียบสำนักงาน

อัยการสูงสุดว่าด้วย การดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ.๒๕๔๓/ ข้อ ๓/๘ ซึ่งขาด
ไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานพรากต์กอาญยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดาโดยปราศจากเหตุ
อันสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๗/ วรรคแรก พระราชบัญญัติแก้ไข
เพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๘) พ.ศ.๒๕๓๐ มาตรา ๓

หมายเหตุ

ปัจจุบัน สำนักงานอัยการสูงสุดได้มีระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการ
สั่งคดีอาญาที่จะไม่เป็นประโยชน์แก่สาธารณชน หรือจะมีผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือ
ความมั่นคงของชาติ หรือต่อผลประโยชน์อันสำคัญของประเทศ พ.ศ.๒๕๕๔ โดยประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน ๒๕๕๔

ความเห็นแย้งต้องแสดงเหตุผลและพยานหลักฐานว่าเจ้าพนักงานปฏิบัติ หน้าที่มิชอบอย่างไร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓๘/๒๕๕๑

ป.วิ.อาญา ความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง (ม.๑๔๕)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นว่า
“เรื่องนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้ง ตามรายละเอียดที่ปรากฏตามบันทึก
ของจังหวัด ขอให้อัยการจังหวัดดำเนินการต่อไป” ไม่ถือว่าเป็นความเห็นแย้ง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า อัยการจังหวัดมีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา แล้วส่งสำนวนไปยัง
ผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อพิจารณาว่าจะเห็นชอบกับคำสั่งไม่ฟ้องหรือจะมีความเห็นแย้ง รองผู้ว่า
ราชการจังหวัด รักษาการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นส่งสำนวนให้อัยการจังหวัดว่า
“เรื่องนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งตามรายละเอียดปรากฏตามบันทึกของจังหวัดลงวันที่...
ขอให้อัยการจังหวัดดำเนินการต่อไป” ซึ่งบันทึกที่อ้างถึง เป็นเรื่องที่รองผู้ว่าราชการจังหวัด
มีความเห็นเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดว่าควรให้มีการสอบสวนเพิ่มเติม หลังจากนั้นอัยการจังหวัด
ทำหนังสือส่งสำนวนให้อัยการสูงสุดพิจารณาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา ๑๔๕ เสนอผู้ว่าราชการจังหวัดลงนาม

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดพิจารณาว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด มีความเห็นแย้งตามประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาการแทน
ผู้ว่าราชการจังหวัด มีความเห็นเพียงว่า “เรื่องนี้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้ง
ตามรายละเอียดปรากฏตามบันทึกของจังหวัด ลงวันที่.... ขอให้อัยการจังหวัดดำเนินการ
ต่อไป” ซึ่งบันทึกดังกล่าวเป็นบันทึกที่รองผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอข้อสังเกตต่อผู้ว่าราชการ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

จังหวัด โดยเห็นควรให้มีการสอบสวนพยานหลักฐานเพิ่มเติมเพื่อสั่งฟ้องต่อไป ความเห็น
ของรองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาการแทนผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวไม่ได้แสดงเหตุผล
โต้แย้งคำสั่งไม่ฟ้องของพนักงานอัยการว่าอาศัยเหตุผลและพยานหลักฐานใดจึงเห็นว่า
ผู้ต้องหากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา จึงถือไม่ได้ว่าเป็นความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้อง
ของพนักงานอัยการ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕
ที่อัยการสูงสุดจะพิจารณาชี้ขาด ให้ส่งสำนวนคืนเพื่อให้ทำความเห็นแย้งแสดงเหตุผล
ประกอบการโต้แย้งคำสั่งไม่ฟ้องให้ชัดเจนต่อไป

ทำเอกสารโดยไม่มีอำนาจ ถือเป็นการปลอมเอกสาร

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๔๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

เมื่อบริษัทผู้เสียหายยืนยันว่าไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการรับฝากเงิน การที่ผู้ต้องหาซึ่งเป็นตัวแทนขายประกันชีวิตของบริษัทผู้เสียหายชักชวนให้นางสาว ส. ฝากเงินและออกใบเสร็จรับเงินให้กับนางสาว ส. ยึดถือไว้ โดยที่ผู้ต้องหาไม่มีอำนาจ จึงเป็นการปลอมเอกสารสิทธิ

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นตัวแทนขายประกัน (ชีวิต) ของบริษัท ท. จำกัด (มหาชน) ผู้เสียหาย โดยบริษัทผู้เสียหายมอบอำนาจให้ตัวแทนขายประกันของบริษัทผู้เสียหาย ซึ่งรวมถึงผู้ต้องหาด้วยในการรับเงินเบี้ยประกันจากลูกค้าได้เมื่อลูกค้าตกลงจะทำสัญญา ประกันชีวิตไว้กับบริษัทผู้เสียหาย โดยสามารถรับเบี้ยประกันได้ในวงเงินไม่เกิน ๓ แสนบาท แต่ถ้าหากเกินจำนวน ๓ แสนบาทลูกค้าจะต้องนำมาชำระกับบริษัทหรือนำส่งโดยตรงไม่ต้อง ผ่านตัวแทน เพื่อป้องกันความเสี่ยงในการที่ตัวแทนจะเอาเงินเบี้ยประกันไปใช้เอง ทั้งนี้บริษัท ผู้เสียหายจะมอบใบรับเงินชั่วคราวเป็นเล่มให้แก่ตัวแทน ซึ่ง ๑ เล่ม จะมีใบรับเงินชั่วคราว ๕ ฉบับ และแต่ละฉบับนั้นจะมี ๕ แผ่นรวม ๕ สี ให้แก่ตัวแทนขายประกันไป เมื่อตัวแทนขายประกัน รับเงินเบี้ยประกันจากลูกค้าแล้วจะออกหลักฐานให้กล่าวคือแผ่นแรกสีขาว ตัวแทนขายประกัน จะเขียนกรอกรายละเอียดลงไปพร้อมลงชื่อไว้เป็นหลักฐานแล้วมอบให้แก่ลูกค้าไปเพื่อเป็น หลักฐานว่าได้จ่ายเงินเบี้ยประกันแล้วโดยมีสิทธินำไปเสร็จรับเงินดังกล่าวติดต่อขอรับ กรมธรรม์ประกันภัยและเรียกร้องสิทธิจากกรมธรรม์ฯ ส่วนแผ่นที่ ๒ สีเขียว (ใส่ copy) ตัวแทน ขายประกันจะเก็บไว้เป็นหลักฐาน สำหรับแผ่นที่ ๓ สีเหลือง (copy) แผ่นที่ ๔ สีฟ้า (copy) แผ่นที่ ๕ สีชมพู (copy) ตัวแทนขายประกันต้องนำมาส่งบริษัทผู้เสียหาย พร้อมเงินเบี้ยประกัน ที่รับมาจากลูกค้าใบเงินชั่วคราวสีเหลืองบริษัทฯ จะแยกเก็บส่งส่วนงานรับประกัน ใบรับเงิน ชั่วคราวสีฟ้าจะแยกเก็บส่งฝ่ายบัญชี ใบรับเงินชั่วคราวสีชมพูแยกเก็บส่งส่วนใบเสร็จรับเงิน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ต่อมาปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๙ ตุลาคม ๒๕๔๙ นางสาว ส. ได้นำสำเนาใบเสร็จรับเงินชั่วคราว (ถ่ายจากต้นฉบับสีขาวสำหรับลูกค้า) ของบริษัทผู้เสียหายเล่มที่ ๕๑๔๖๑ เลขที่ ๒๕๓/๓๐๑ (ผู้ต้องหาเบิกไปจากบริษัทเมื่อวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๔๙) ระบุว่ารับเงินเบี้ยประกัน จากนางสาว ส. ๒๔,๐๙๓,๐๐๐ บาท เป็นจำนวนเงินที่เอาประกัน ๑๔,๐๐๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาลงชื่อไว้ในช่องพนักงานหรือแทนผู้รับมอบอำนาจผู้รับเงิน ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ มาแสดงกับบริษัทผู้เสียหายเพื่อประสงค์ขอเงินลงทุนคืนโดยอ้างว่าได้ลงทุนฝากเงิน กับบริษัทฯ (ได้ดอกเบี้ยตอบแทน) แต่ต้องทำสัญญาประกันชีวิตไว้กับบริษัทผู้เสียหายก่อน โดยอ้างว่าเป็นไปตามคำชักชวนของผู้ต้องหา ดังนั้นบริษัทผู้เสียหายจึงตรวจสอบข้อเท็จจริง พบว่า นางสาว ส. เคยทำสัญญาประกันชีวิตไว้กับบริษัทฯ ๒ กรมธรรม์ คือ กรมธรรม์ เลขที่ ๓๑๓๙๙๕๓ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ ครอบคลุม ๒๘ ธันวาคม ๒๕๖๑ ประเภทสะสมทรัพย์ จำนวนเงินเอาประกันภัย ๗ ล้านบาทต้องชำระเบี้ยประกันรายปี ๆ ละ ๑,๐๑๙,๘๑๐ บาท กับกรมธรรม์เลขที่ ๓๕๒๓๙๘๒ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ครอบคลุม ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๖๒ ประเภทสะสมทรัพย์จำนวนเงินเอาประกันภัย ๗ ล้านบาท ต้องชำระเบี้ยประกันภัยปี ๆ ละ ๑,๐๒๐, ๓๒๘ บาท และเมื่อตรวจสอบกับใบรับเงินชั่วคราวเลขที่เดียวกัน (๒๕๓/๓๐๑) อีก ๓ ใบ (สีเหลือง, ฟ้ำ, ชมพู) ที่บริษัทฯเก็บรักษาไว้ก็ปรากฏว่าใบรับเงินชั่วคราวดังกล่าวมีข้อความ ตรงกันว่าเป็นการรับเงินเบี้ยประกันจากนางสาว ส. จำนวนเงิน ๑,๐๒๐,๓๒๘ บาท สำหรับ จำนวนเงินเอาประกันภัย ๗ ล้านบาท ซึ่งตรงกับกรมธรรม์ เลขที่ ๓๕๒๓๙๘๒ ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ซึ่งผู้ต้องหานำเงินจำนวนดังกล่าวส่งบริษัทผู้เสียหายตามระเบียบแล้ว และกรมธรรม์ดังกล่าวยังมีผลใช้บังคับอยู่ แต่มีข้อแตกต่างกับสำเนาใบรับเงินชั่วคราวที่ นางสาว ส. นำมาแสดงตรงวันที่ที่ลงในใบรับเงินชั่วคราวที่บริษัทเก็บไว้ โดยลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๔๗ ไม่ใช่วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๖ ดังนั้นบริษัทผู้เสียหายจึงไม่คืนเงินให้แก่นางสาว ส. ตามที่เรียกร้อง ต่อมาวันที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ นางสาว ส. กับพวกจึงเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง คดีแพ่งเอาากับบริษัทผู้เสียหายและผู้ต้องหา(จำเลย) ขอให้ชดใช้เงินคืนฐานผิดสัญญา รวม ๕๙,๐๒๓,๐๔๙,๘๖ บาท (ต้นเงิน ๕๘,๐๙๓,๐๐๐ บาท) ต่อมาวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๔๙ บริษัทผู้เสียหายร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิ ปลอม ใบเสร็จรับเงินชั่วคราวฉบับลูกค้าตามเอกสาร ผู้ต้องหาเข้ามาขอตัวต่อพนักงานสอบสวน ขึ้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การภาคเสธโดยยอมรับว่า เอกสารดังกล่าวนั้น ตนเป็นคนเขียนขึ้นเอง

ทั้งหมด เหตุที่ข้อความในเอกสารดังกล่าวไม่ตรงกับใบรับเงินชั่วคราวอีก ๓ ใบ (สีเหลือง ฟ้ามขมพู) ที่บริษัทผู้เสียหายเก็บรักษาไว้ ก็เพราะตนเขียนข้อความในเอกสารนี้ขึ้นก่อน เนื่องจากได้รับเงินจำนวน ๒๔,๐๙๓,๐๐๐ บาท จากนางสาว ส. จริงเป็นเงินลงทุนที่อ้างกับนาง ส. ว่าจะเอาไปฝากลงทุนกับบริษัทผู้เสียหาย แต่ตนนำเอาเงินดังกล่าวไปหมุนใช้ในธุรกิจส่วนตัวจนหมดไม่อาจนำมาคืนนางสาว ส. ได้ ส่วนใบรับเงินชั่วคราวอีก ๓ ใบ ช่างต้นได้เขียนขึ้นให้ตรงกับความจริงที่รับเงินเบี้ยประกันมาจากนางสาว ส. ตามกรมธรรม์ที่นางสาว ส. ได้ทำไว้กับบริษัทผู้เสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิ และใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาซึ่งเป็นตัวแทนขายประกันชีวิตของบริษัท ท. จำกัด ผู้เสียหายได้ชักชวนนางสาว ส. ให้ฝากเงินกับบริษัทผู้เสียหายในรูปแบบประกันชีวิต โดยอ้างว่าจะได้รับดอกเบี้ยตอบแทน นางสาว ส. หลงเชื่อตามที่ผู้ต้องหาอ้าง จึงได้มอบเงินให้แก่ผู้ต้องหาจำนวน ๒๔,๐๙๓,๐๐๐ บาท จากนั้นผู้ต้องหาได้ออกใบเสร็จรับเงินดังกล่าวให้กับนางสาว ส. โดยผู้ต้องหาไม่มีอำนาจออกใบเสร็จรับเงินดังกล่าวเพราะบริษัทผู้เสียหายมอบหมายให้ตัวแทนขายประกันออกใบเสร็จรับเงินได้เฉพาะเพื่อเป็นหลักฐานการรับเงินเบี้ยประกันงวดแรกเท่านั้น ทั้งข้อความตามต้นฉบับใบเสร็จรับเงินชั่วคราวกับสำเนาใบเสร็จรับเงินมีข้อความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเป็นจำนวนเงินเอาประกันภัยและจำนวนเบี้ยประกันภัย ดังนี้ เมื่อบริษัทผู้เสียหายยืนยันว่าไม่มีวัตถุประสงค์ประกอบกิจการรับฝากเงิน การที่ผู้ต้องหาชักชวนให้นางสาว ส. ฝากเงินและออกใบเสร็จรับเงินให้กับนางสาว ส. ยึดถือไว้โดยที่ผู้ต้องหาไม่มีอำนาจจึงเป็นการปลอมเอกสารสิทธิ และเป็นเหตุให้บริษัทผู้เสียหายได้รับความเสียหาย เนื่องจากต่อมาภายหลังนางสาว ส. ได้ยื่นฟ้องบริษัทผู้เสียหายเป็นจำเลยต่อศาลแพ่ง คดีมีพยานหลักฐานพอพ้อง จึงชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหาในความผิดฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ดูหมิ่นผู้อื่นต่อหน้าบุคคลที่สามเป็นการดูหมิ่นซึ่งหน้าและหมิ่นประมาท

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๔๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ดูหมิ่นซึ่งหน้า, หมิ่นประมาท (ม.๓๙๓, ๓๒๖)

ขณะเกิดเหตุมีนางสาว น. และนาย ส. บุคคลที่สามอยู่ใกล้กับผู้เสียหาย ผู้ต้องหาได้กล่าวถ้อยคำดูหมิ่นผู้เสียหาย คำพูดของผู้ต้องหานอกจากเป็นการกล่าวดูหมิ่นผู้เสียหายแล้ว ยังเป็นการใส่ความทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชัง ถือว่ามีเจตนาใส่ความผู้เสียหายต่อนางสาว น. และนาย ส. ซึ่งเป็นบุคคลที่สาม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นพนักงานขาย ของบริษัท อ. โดยทำงานอยู่ที่ชั้น ๑ ของอาคารสาทรเจ้าพระยาที่เกิดเหตุ ผู้ต้องหาพักอาศัยอยู่ในอาคารดังกล่าว วันเกิดเหตุผู้เสียหายพาผู้บริหารของบริษัท อ. นายจ้างขึ้นไปชั้น ๖ พร้อมกับลูกค้า ผู้ต้องหาขอคุยกับผู้บริหาร แต่ผู้เสียหายแจ้งว่าขอให้รอให้เสร็จธุระก่อน ผู้ต้องหาไม่ยอม ผู้เสียหายจึงพาไปที่ชั้น ๖ เมื่อเสร็จธุระผู้เสียหายได้พาผู้บริหารและลูกค้าไปส่งที่จอดรถ เมื่อผู้เสียหายกลับมาที่ล็อบบี้ชั้น ๑ ซึ่งมีนาย ส. และนาง น. อยู่ห่างออกไป ๒ เมตร ผู้ต้องหาได้ต่อว่าผู้เสียหายว่า “ทีหลังไม่ต้องมายุ่งเรื่องเจ้านาย เขาจะคุยกับฉัน จะคุยกับเจ้านาย อย่ามาเสือกยุ่ง” “เป็นแค่เสมียนอย่าทำงานเกินเงินเดือนให้มากนัก เสียแข่งเสียขาเจ้านายเก่งอย่างนี้ มึงได้เท่าไร ได้อย่างนี้ไม่คุ้มเสียหรอก น้ำหน้าอย่างมึง ชาตินี้เป็น แค่ลูกจ้างเขาไปตลอดชีวิต” “เซลล์ที่นี้ขายของโกหก หลอกหลวง เป็นพวกหน้าเงิน เห็นแก่เงินค่าคอมมิชชั่น เป็นพวกผู้หญิงสองหน้า”

คดีมีปัญหาคำให้การสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานดูหมิ่นประมาท หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ที่เกิดเหตุเป็นบริเวณล็อบบี้ ชั้น ๑ ของอาคารชุดบ้านสาทรเจ้าพระยา ซึ่งบริษัท อ. ที่ผู้เสียหายทำงานตั้งอยู่ ขณะนั้นมีนางสาว น. แม่บ้านรักษา

ความสะอาดและนาย ส. พนักงานรักษาความปลอดภัย บุคคลที่สามอยู่ใกล้กับผู้เสียหาย ผู้ต้องหาได้กล่าวถ้อยคำ ต่อว่าต่อขานผู้เสียหายว่า “ทีหลังไม่ต้องมายุ่งเรื่องเจ้านาย เขาจะคุยกับฉัน จะคุยกับเจ้านายอย่ามาเลือกยุ่ง” “เป็นแค่เสมียนอย่าทำงานเกินเงินเดือน ให้มากนัก เสียแข่งเสียขานเจ้านายเก่งอย่างนี้ มึงได้เท่าไร ได้อย่างนี้ไม่คุ้มเสียหรือค น้ำหน้าอย่างมึง ซาตินี้เป็นแค่ลูกจ้างเขาไปตลอดชีวิต” “เซลล์ที่นี้ขายของโกหก หลอกหลวง เป็นพวกหน้าเงิน เห็นแก่เงินค่าคอมมิชชั่น เป็นพวกผู้หญิงสองหน้า” คำพูดของผู้ต้องหานอกจาก เป็นการกล่าวดูหมิ่นผู้เสียหายแล้ว ยังมีลักษณะเป็นการใส่ความทำให้ผู้เสียหายเสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นหรือถูกเกลียดชังได้และถือว่ามีเจตนาใส่ความผู้เสียหายต่อนางสาว น.และนาย ส. ซึ่งเป็นบุคคลที่สาม ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานหมิ่นประมาทอีกบทหนึ่ง ตามประมวลกฎหมาย อาญา มาตรา ๓๒๖, ๙๐ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๑๑)

พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

แผ้วถางป่าสมบุรณ์เป็นการทำลาย ยึดถือและครอบครอง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕๒/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๕๔, ๗๒ ตร.)

ที่เกิดเหตุอยู่บริเวณเขาบรรทัด และมีสภาพเป็นป่าสมบุรณ์ เมื่อผู้ต้องหาบุกรุกแผ้วถางป่าบริเวณที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงมีเจตนากระทำความผิดฐานก่นสร้าง แผ้วถาง หรือทำด้วยประการใดๆ อันเป็นการทำลายป่าหรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

ข้อเท็จจริงได้ความว่า นาย ศ. ปลัดอำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด ได้รับการร้องเรียนจากราษฎรว่า บนเทือกเขาบรรทัดชุมชนสะพานปลา ตำบลหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่ จังหวัดตราด มีการบุกรุกพื้นที่ป่า จึงได้ร่วมกับเจ้าหน้าที่ป่าไม้ เจ้าหน้าที่ที่ดิน และเจ้าหน้าที่ทหารหน่วยเฉพาะกิจนาวิกโยธินเข้าไปตรวจสอบ พบการบุกรุกแผ้วถางและเผาพื้นที่ป่าเขาบรรทัดรวม ๓ แปลง ได้แก่ แปลงของนาย อ. ผู้ต้องหา แปลงของนาย พ. และแปลงของนาย ม. ผู้ต้องหากับพวกอ้างว่าได้ครอบครองทำประโยชน์มานานแล้ว โดยที่ดินที่ผู้ต้องหาครอบครองทำประโยชน์เป็นที่ดินของนาง ล. ภรรยาของผู้ต้องหา ซึ่งยึดถือครอบครองต่อจากบิดามารดาที่ครอบครองทำประโยชน์มากกว่า ๕๐ ปี ผู้ต้องหาเข้าทำประโยชน์ต่อในฐานะสามีของนาง ล. เมื่อปี ๒๕๔๐ นาง ล. ได้ยื่นเรื่องขอจับจองที่ดินกับทางอำเภอคลองใหญ่ เจ้าหน้าที่ออกใบรับ (จ.ด.๕) ให้ต่อมาได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ที่ดินว่าหมดงบประมาณในการรังวัด นาย พ. อ้างว่าที่ดินที่นาย พ. ครอบครองทำประโยชน์เป็นที่ดินของนาง พ. มารดาของนาง ส. ภรรยาของนาย พ. ซึ่งยึดถือครอบครองต่อจากบิดามารดาที่ครอบครองทำประโยชน์มากกว่า ๕๐ ปี นาย พ. เข้าทำประโยชน์ต่อในฐานะลูกเขยของนาง พ. ซึ่งยกที่ดินให้นาง พ. ได้ยื่นแจ้งความประสงค์จะได้ใช้สิทธิในที่ดินที่ตนครอบครองอยู่ก่อนใช้ประมวลกฎหมายที่ดิน โดยยื่นเมื่อปี

๒๕๓๔ ต่อมาได้ยื่นเรื่องขอจับจองที่ดินกับทางอำเภอคลองใหญ่ เมื่อปี ๒๕๔๐ เจ้าหน้าที่ออกใบรับ (จ.ด.๕) ให้ และได้เสียภาษีบำรุงท้องที่ตามใบเสร็จรับเงินภาษีบำรุงท้องที่ปี ๒๕๔๙-๒๕๕๐ ต่อมาได้รับแจ้งจากเจ้าหน้าที่ที่ดินว่าหมดงบประมาณในการรังวัด นาย ม. อ้างว่าที่ดินที่นาย ม. ครอบครองทำประโยชน์เป็นที่ดินของนาง ถ. ภรรยาของนาย ม. ซึ่งยึดถือครอบครองต่อจากบิดามารดาที่ครอบครองทำประโยชน์มากกว่า ๔๐ ปี นาย ม. เข้าทำประโยชน์ต่อในฐานะสามีของนาง ถ. เมื่อปี ๒๕๔๐ นาง ถ. ได้ยื่นเรื่องขอจับจองที่ดินกับทางอำเภอคลองใหญ่ เจ้าหน้าที่ได้ออกใบรับ (จ.ด. ๕) ให้ ทางอำเภอคลองใหญ่ได้มาทำการรังวัดที่ดินเพื่อออกใบจอง (น.ส.๒) แต่จนปัจจุบันยังไม่ได้รับการติดต่อจากนายอำเภอคลองใหญ่ ที่ดินทั้ง ๓ แปลงของผู้ต้องหา นาย พ. และนาย ม. นาย ค. นายกเทศมนตรี ตำบลหาดเล็ก อำเภอคลองใหญ่ ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกำนันตำบลหาดเล็ก ในปี ๒๕๓๙ ถึง ๒๕๔๑ นาย ป. ซึ่งเคยดำรงตำแหน่งกำนันตำบลหาดเล็กในปี ๒๕๑๖ ถึง ๒๕๓๙ นาง อ. ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ ๒ ตำบลหาดเล็ก และนาย ก. ผู้ใหญ่บ้าน หมู่ ๓ ตำบลหาดเล็ก ต่างให้การสอดคล้องกับข้ออ้างของผู้ต้องหา นาย พ. และนาย ม. ที่ดินแปลงเกิดเหตุ นาย ส. เจ้าหน้าที่ที่ดินอำเภอคลองใหญ่ยืนยันว่าเป็นที่ป่าตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ เป็นที่ดินที่ยังไม่มีบุคคลใดได้มาตามกฎหมายที่ดิน ผู้ต้องหากับพวกไม่มีสิทธิครอบครองและไม่มีสิทธิเข้าทำประโยชน์ เอกสาร จ.ด.๕ ที่ผู้ต้องหากับพวกนำมาแสดงเป็นเพียงการยื่นเรื่องขอจับจองซึ่งตรวจสอบแล้วไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดมีสิทธิในที่ดินดังกล่าวแต่อย่างใด นาย จ. ผู้กล่าวหา เจ้าหน้าที่ป่าไม้ หัวหน้าหน่วยป้องกันและรักษาป่าที่ ตร.๒ (คลองห้วยแร้ง) จังหวัดตราดกับพวก ได้ร่วมกันจับกุมผู้ต้องหา นาย พ. และนาย ม. ส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีในความผิดฐานกันสร้าง แผ้วทาง หรือทำด้วยประการใดๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานกันสร้าง แผ้วทางหรือเผาป่า หรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ที่เกิดเหตุอยู่บริเวณเขาบรรทัด ซึ่งนาย ส. เจ้าหน้าที่ที่ดิน อำเภอคลองใหญ่ยืนยันว่าเป็นป่าและที่เกิดเหตุยังมีสภาพเป็นป่าสมบูรณ์

เมื่อผู้ต้องหาบุกรุกแผ้วถางป่าบริเวณที่เกิดเหตุโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ จึงมีเจตนากระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานก่อกวนสร้าง แผ้วถางหรือเผาป่า หรือกระทำความผิดประการใด ๆ อันเป็นการทำลายป่าหรือเข้ายึดถือ ครอบครองป่าเพื่อตนเอง หรือผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๔, ๕๔, ๓๒ ตี๋ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๓ มาตรา ๑๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๔ มาตรา ๒๒ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ขอให้ศาลสั่งให้ผู้ต้องหา คนงาน ผู้รับจ้าง ผู้แทนและบริวารออกไป จากป่าที่เกิดเหตุ

ส่ง sms ไม่เป็นดูหมิ่นซึ่งหน้า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๕๙/๒๕๕๑

ป.อาญา ดูหมิ่นซึ่งหน้า (ม.๓๙๓)

ส่งข้อความดูหมิ่นผู้เสียหาย แต่ไม่ได้กระทำต่อหน้าผู้เสียหาย หรือผู้เสียหายอยู่ในที่นั้น ทั้งข้อความที่ถูกส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย หากผู้เสียหายไม่เปิดดู ผู้เสียหายก็จะไม่ทราบข้อความที่ดูหมิ่นผู้เสียหายในทันที พฤติการณ์ยังไม่พอพียงว่า ผู้ต้องหาดูหมิ่นผู้เสียหายซึ่งหน้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายและผู้ต้องหาเป็นเพื่อนกัน เมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๑ ผู้ต้องหาได้โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหายต่อว่าเรื่องที่ผู้เสียหายนำเรื่องส่วนตัวไปพูดกับคนอื่น ผู้เสียหายได้ว่าผู้ต้องหาคือเป็นกะหรี แล้วผู้เสียหายวางโทรศัพท์ไป ผู้ต้องหาได้พยายามติดต่อกับผู้เสียหายแต่ผู้เสียหายไม่รับสาย ด้วยความโกรธผู้ต้องหาจึงส่งข้อความทางโทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย ข้อความว่า “ F U C K U M U M ” แปลความหมายได้ว่า “ เย็ดแม่มึง ” วันรุ่งขึ้นผู้เสียหายได้ไปแจ้งความร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน ดำเนินคดีกับผู้เสียหาย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานดูหมิ่นซึ่งหน้า หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาส่งข้อความดูหมิ่นผู้เสียหาย แต่ไม่ได้กระทำต่อหน้าผู้เสียหาย หรือผู้เสียหายอยู่ในที่นั้น ทั้งข้อความที่ถูกส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของผู้เสียหาย หากผู้เสียหายไม่เปิดดูผู้เสียหายก็จะไม่ทราบข้อความที่ดูหมิ่นผู้เสียหายในทันที พฤติการณ์ยังไม่พอพียงว่าผู้ต้องหาดูหมิ่นผู้เสียหายซึ่งหน้า หลักฐานไม่พอพียง ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานดูหมิ่นผู้อื่นซึ่งหน้า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๙๓

หมายเหตุ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๑๕๘/๒๕๕๓ วินิจฉัยในทำนองเดียวกัน

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ไม่เป็นละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อการค้า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๖๒/๒๕๕๑

พ.ร.ป. ลิขสิทธิ์ฯ (ม.๓๑, ๓/๐)

ความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๓๑, ๓/๐ ผู้กระทำต้องมีเจตนาหากำไรในทางการค้าอันเป็นวัตถุประสงค์หลัก ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเจ้าของร้านอาหารนำแผ่นวีซีดีเพลงของผู้เสียหายมาเปิดผ่านลำโพงให้ลูกค้าฟังขณะเข้ามาทานอาหาร แม้จะเป็นการเผยแพร่แต่ก็ไม่ใช่การหากำไร การเปิดก็นำมาเปิดหมุนเวียนกับเพลงอื่นๆ ทัวไป พฤติการณ์ของผู้ต้องหาถือได้ว่าไม่ขัดต่อการแสวงหาประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์ ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เพื่อหากำไรโดยเผยแพร่ต่อสาธารณชนเพื่อการค้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาได้สืบทราบได้ที่ร้านอาหาร ซึ่งตั้งอยู่ที่แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ทำการละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายโดยนำผลงานเพลงในอัลบั้ม เบสออฟเดอะเียร์ ซึ่งเป็นผลงานเพลงที่เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย มาทำการเผยแพร่ต่อสาธารณชนโดยนำมาเปิดให้กับลูกค้าของร้านฟังโดยไม่ได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายผู้เป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ ผู้กล่าวหาจึงได้มาแจ้งความไว้กับได้นำเจ้าหน้าที่ตำรวจไปยังที่ร้านเมื่อไปถึงได้พบว่าร้านดังกล่าวกำลังเปิดเพลง ซึ่งเป็นเพลงในอัลบั้มเบสออฟเดอะเียร์ ซึ่งเป็นเพลงที่เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ เป็นผู้ควบคุมดูแลร้านอยู่ผู้กล่าวหา กับเจ้าหน้าที่ตำรวจจึงได้แสดงตัวกับได้ขอดูใบอนุญาตให้นำผลงานเพลงอันเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายไปเผยแพร่ต่อสาธารณชน ผู้ต้องหาที่ ๒ จึงได้โทรศัพท์แจ้งเหตุให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทราบสักครู่ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มายังร้านที่เกิดเหตุกับได้แสดงตัวว่าเป็นเจ้าของร้าน ผู้กล่าวหาจึงขอดูใบอนุญาตให้นำผลงานเพลงอันเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายไปเผยแพร่ต่อสาธารณชน แต่ผู้ต้องหาทั้งสองไม่มีมาแสดง ผู้กล่าวหาจึงชี้ให้สืบตำรวจเอก อ. ควบคุมตัวผู้ต้องหาทั้งสองไว้กับได้ยึดแผ่นเพลงที่ใช้เปิดอันเป็นแผ่น ที่ละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย จำนวน ๑ แผ่น

ลำโพงเสียงแหลม จำนวน ๒ ตัว ลำโพงเสียงทุ้ม จำนวน ๑ ตัว เครื่องเล่นดีวีดี จำนวน ๑ เครื่อง ไว้เป็นของกลางและได้ควบคุมตัวผู้ต้องหาทั้งสองพร้อมของกลางส่งพนักงานสอบสวน ทำการสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่มีความผิดฐานร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อการค้า โดยเผยแพร่ต่อสาธารณชนซึ่งงานดนตรีกรรม สิ่งบันทึกเสียง โสตทัศนวัสดุ โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ดูแลร้านอาหาร นำสิ่งบันทึกเสียง เป็นแผ่น วีซีดี เพลงที่จะละเมิดลิขสิทธิ์เปิดเพลง ซึ่งเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายผ่านทางเครื่องเล่นดีวีดี ให้ลูกค้าที่มารับประทานอาหารในร้านฟังโดยไม่ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่งานดนตรีกรรม และสิ่งบันทึกเสียงจากผู้เสียหาย แต่ความผิดตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๓๑, ๓๖ ผู้กระทำผิดต้องมีเจตนาหากำไรในทางการค้าอันเป็นวัตถุประสงค์หลัก เช่น จัดแสดงดนตรี ขั้บร้องโดยนักร้องเพื่อดึงดูดให้ลูกค้ามารับประทานอาหารเพื่อฟังเพลงไปด้วย ทำให้เจ้าของร้านอาหารได้ผลประโยชน์ในการค้าขายอาหารเพิ่มขึ้นกว่าปกติ การที่ร้านอาหาร ทัวไปเช่นร้านของผู้ต้องหาที่ ๑ นำแผ่นวีซีดี เพลงของผู้เสียหายเปิดทางเครื่องเล่นดีวีดีผ่านลำโพง ให้ลูกค้าในร้านฟังไม่ใช่วัตถุประสงค์หลักของร้านอาหารนั้น เพราะวัตถุประสงค์หลักคือการขาย อาหารเพราะขึ้นชอบในรสอาหารเป็นสำคัญ ไม่ใช่เพราะต้องการเข้าไปฟังเพลงในร้าน การที่ ผู้ต้องหาทั้งสองเปิดเพลงที่เป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย แม้จะเป็นการเผยแพร่ต่อสาธารณชน แต่ก็มีใช้เพื่อกำไร ทั้งการเปิดเพลงของผู้เสียหายในคดีนี้ ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็นำมาเปิดหมุนเวียน กับเพลงอื่นๆ ทัวไป ซึ่งลูกค้าบางคนเข้ามารับประทานอาหารบางครั้งก็ไม่ได้ฟัง เพราะผู้ต้องหาที่ ๒ เปิดเพลงอื่นด้วย มิได้เจาะจงเปิดเพลงอันเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหาย หรือกระทำการใด ๆ ที่ให้เห็นว่าหากต้องการฟังเพลงอันเป็นลิขสิทธิ์ของผู้เสียหายต้องไปฟังที่ร้านของผู้ต้องหา ในทางตรงข้ามหากลูกค้าได้ฟังเพลงของผู้เสียหายแล้วมีความรู้สึกที่มีความไพเราะก็อาจ ซื้องานเพลงของผู้เสียหายไปฟัง พฤติการณ์ของผู้ต้องหาทั้งสองถือได้ว่าไม่ขัดต่อการแสวงหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ประโยชน์จากงานอันมีลิขสิทธิ์ตามกฎหมายของผู้เสียหายซึ่งเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ และไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิอันชอบด้วยกฎหมายของเจ้าของลิขสิทธิ์เกินสมควร ไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ คดีมีหลักฐานไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันละเมิดลิขสิทธิ์ของผู้อื่นเพื่อหากำไรโดยเผยแพร่ต่อสาธารณชนเพื่อการค้า ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.๒๕๓๗ มาตรา ๔, ๖, ๑๕, ๓๑, ๗๐ ของกลางให้พนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕

มีการเรียกชื่อและเคยเห็นหน้ามาก่อนรับฟังได้ว่าเป็นคนร้าย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๖๙/๒๕๕๑

ป.อาญา ไทรมหญิง (ม. ๘๓, ๒๓๖)

แม้ขณะเกิดเหตุคนร้ายที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราผู้เสียหายต่างสวมผ้าปิดบังใบหน้า แต่ระหว่างกระทำผิดคนร้ายต่างเรียกชื่อกันและเรียกชื่อผู้ต้องหาที่ ๔ ด้วย ประกอบกับก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายได้พบผู้ต้องหาที่ ๔ มาก่อน อีกทั้งผู้เสียหายให้การต่อพนักงานสอบสวนทันทีหลังเกิดเหตุ น่าเชื่อและรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นหนึ่งในคนร้ายร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้าย อันเป็นการโทรมหญิง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ชักชวนนางสาว ศ. ผู้เสียหาย ซึ่งเป็นคนรู้จัก ไปงานวันเกิดผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งจัดที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยมีเพื่อนของผู้ต้องหาที่ ๑ ประมาณ ๑๕ คน มาร่วมงาน ซึ่งผู้เสียหายรู้จักมาก่อน คือ ผู้ต้องหาที่ ๒ ผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้ต้องหาที่ ๕ ผู้ต้องหาที่ ๗ ครั้นเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาที่ ๑ พาผู้เสียหาย ซ่อนท้ายรถจักรยานยนต์เพื่อไปส่งที่บ้าน แต่ระหว่างทางผู้ต้องหาที่ ๑ เลี้ยวรถเข้าโคนต้นไม้ใหญ่ แล้วทำร้ายผู้เสียหาย จากนั้นมีกลุ่มชายเข้าข่มขืนผู้เสียหายหลายคนรวมทั้งผู้ต้องหาที่ ๑ ด้วย ระหว่างที่คนร้ายข่มขืนผู้เสียหายนั้น ผู้ต้องหาที่ ๑ ใช้มือปิดตาผู้เสียหาย และคนร้ายใช้ผ้าปิดบังหน้าเห็นแต่ลูกตา หลังจากคนร้ายข่มขืนผู้เสียหายเสร็จแล้ว พวกกันแยกย้ายกันไป คงมีแต่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เดินพาผู้เสียหายไปส่งบ้านในวันเกิดเหตุเจ้าพนักงานจับกุมผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๔ มีความผิดฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเราหญิงซึ่งมิใช่ภริยาของตนโดยใช้กำลังประทุษร้ายอันเป็นการโทรมหญิง หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้ขณะเกิดเหตุคนร้ายที่ร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา ผู้เสียหายนอกจากผู้ต้องหาที่ ๑ ต่างสวมผ้าปิดบังใบหน้า แต่กลุ่มคนร้ายต่างเรียกชื่อกันและ มีการเรียกชื่อเล่นของผู้ต้องหาที่ ๔ ในระหว่างกระทำผิด ประกอบกับก่อนเกิดเหตุผู้เสียหายได้ พบกับผู้ต้องหาที่ ๔ ที่บ้านของผู้ต้องหาที่ ๑ มาก่อน กรณีจึงน่าจะเชื่อว่าผู้เสียหายจดจำลักษณะ รูปร่าง และท่าทางของผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ ทั้งเมื่อพนักงานสอบสวนจัดให้มีการชี้ตัวผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้เสียหายสามารถชี้ตัวผู้ต้องหาที่ ๔ ได้ถูกต้อง นอกจากนี้ผู้เสียหายได้ให้การต่อพนักงานสอบสวนโดยทันทีภายหลังเกิดเหตุ ดังนี้ ข้อเท็จจริงตามคำให้การของผู้เสียหาย จึงน่าจะเชื่อ และรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาที่ ๔ เป็นหนึ่งในคนร้ายที่ร่วมกันก่อเหตุ และการที่นางสาว ก. พยาน ซึ่งเป็นคนรักของผู้ต้องหาที่ ๔ ให้การว่าผู้ต้องหาที่ ๔ กลับบ้านพักและนอนอยู่กับพยาน ระหว่างเกิดเหตุ คำให้การของพยานดังกล่าวที่ให้การภายหลังเกิดเหตุเป็นเวลากว่า ๑ ปี จึงไม่น่าเชื่อถือ และน่าเชื่อว่าเป็นการให้การเพื่อจงใจช่วยเหลือผู้ต้องหาที่ ๔ พ้นจากความผิด ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๔ ฐานร่วมกันข่มขืนกระทำชำเรา โดยใช้กำลังประทุษร้ายอันมีลักษณะ เป็นการโทรมหญิง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๗๖, ๔๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติม ประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓

พยานพฤติเหตุแวดล้อมกรณี

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓/๐/๒๕๕๑

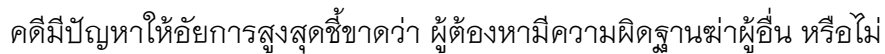
ป.อาญา ส่วนผู้อื่น (ม.๒๕๕๘)

ผู้ตายถูกปืนยิงถึงแก่ความตายในบ้านของผู้ต้องหา ทั้งปลอกกระสุนปืนของกลางก็เป็นขนาด ชนิดเดียวกับกระสุนปืนที่ตรวจพบในห้องนอนและห้องทำงานของผู้ต้องหา และพบรอยลายนิ้วมือของผู้ต้องหาจากแก้วน้ำที่ใช้ดื่มสุรา ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะในห้องเกิดเหตุดังกล่าวด้วย คดีเชื่อว่าผู้ต้องหาฆ่าผู้ตาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุผู้ตายคบหาฉันคนรักกับบุตรสาวผู้ต้องหามานานประมาณ ๗ ปี เมื่อผู้ต้องหาทราบ ผู้ต้องหาและภริยาไม่พอใจที่ผู้ตายและบุตรสาวผู้ต้องหาคบกัน จึงสั่งห้ามไม่ให้คบกัน แต่บุตรผู้ต้องหาไม่ยินยอม ต่อมาผู้ตายได้ไปที่บ้านนางสาว บ. ซึ่งเป็นอาเพื่อขอคำปรึกษาเรื่องกับผู้ต้องหาและภริยาเรียกผู้ตายไปพบแล้วนำอาวุธปืนออกมาขู่เพื่อให้ผู้ตายเลิกคบกับบุตรผู้ต้องหา นางสาว บ. จึงแนะนำให้ผู้ตายระวังตัวอย่าทำให้ผู้ต้องหาโกรธ เพราะผู้ต้องหามีนิสัยชอบหาเรื่องและวางอำนาจ ต่อมาวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๔ บุตรผู้ต้องหาได้บอกผู้ตายว่าจะเดินทางโดยรถโดยสารประจำทางไปชะอำคนเดียว เพื่อขอคิดอะไรตามลำพัง และบุตรผู้ต้องหาไม่ให้บอกทางบ้านผู้ต้องหา ผู้ตายปรึกษากับครอบครัวแล้วได้ไปบอกกับทางบ้านของผู้ต้องหา โดยผู้ตายถูกผู้ต้องหาเตะ ๑ ครั้ง และถูกคนขับรถผู้ต้องหาตบหน้า ๑ ครั้ง และได้้นำอาวุธปืน มีด ท่อแป๊ป มาวางให้ดูว่าเป็นอาวุธที่จะซ้อมผู้ตาย จากนั้นผู้ตายได้ขอยืมรถยนต์ผู้ต้องหาเพื่อไปตามหาบุตรผู้ต้องหาและได้นำบุตรผู้ต้องหามาส่งในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๔ เวลาประมาณ ๐๓.๐๐ นาฬิกา ต่อมาเวลาประมาณ ๒๒.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาได้โทรศัพท์เข้าโทรศัพท์มือถือผู้ตายสอบถามเกี่ยวกับเรื่องผู้หญิงที่มาชอบพอกับผู้ตาย มีเรื่องตบตีกับบุตรผู้ต้องหา และเรียกให้ผู้ตายไปพบในคืนวันอังคารหลังจากกลับจากที่ทำงานวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ปรากฏว่าผู้ตายถูกยิงเสียชีวิตที่บ้านของผู้ต้องหา

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

๓๐๐ คำชี้ขาดความเห็นแย้งของอัยการสูงสุด

แม้ไม่ได้ออกเช็คเอง แต่ขอให้ผู้อื่นออกเช็คให้ ก็เป็นความผิดได้ในฐานะเป็นผู้ใช้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓/๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. เช็คฯ (ม.๔)

ป.อาญา ผู้ใช้ (ม.๘๔)

ผู้ต้องหาเป็นหนี้ค่าสินค่าผู้เสียหาย ซึ่งเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและบังคับได้ตามกฎหมาย และผู้ต้องหาอยู่แล้วว่าเงินในบัญชีตามเช็คของนาย น. มิไม่พอจ่ายเงินตามเช็ค แต่ยังคงขอความช่วยเหลือจากนาย น. ให้ออกเช็คชำระค่าสินค่าดังกล่าว เป็นการก่อให้เกิด นาย น. กระทำความผิดฐานออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นหนี้ค่าสินค่าผู้เสียหาย ซึ่งเป็นหนี้ที่มีอยู่จริงและ บังคับได้ตามกฎหมาย และผู้ต้องหาอยู่แล้วว่าเงินในบัญชีตามเช็คของนาย น. มิไม่พอจ่ายเงินตามเช็ค แต่ยังคงขอความช่วยเหลือจากนาย น. ให้ออกเช็คพิพาทชำระหนี้ค่าสินค่าดังกล่าวให้แก่ ผู้เสียหายแทนผู้ต้องหา โดยบอกกับนาย น. ว่าไม่ต้องนำเงินเข้าบัญชีเพื่อให้ธนาคารจ่ายเงินตามเช็ค ต่อมาธนาคารตามเช็คได้ปฏิเสธการจ่ายเงินตามเช็คพิพาท เนื่องจากเงินในบัญชีไม่พอจ่าย

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานใช้ให้ผู้อื่น กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวเป็นการก่อให้เกิด นาย น. กระทำความผิด ด้วยการวานหรือด้วยวิธีอื่นใดอันเป็นการใช้ให้นาย น. ออกเช็คเพื่อชำระหนี้ที่มีอยู่จริง และบังคับได้ตามกฎหมาย โดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็คนั้น และให้ใช้เงินมีจำนวน สูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นผู้ใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดฐานออกเช็คโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการใช้เงินตามเช็ค และ ออกเช็คให้ใช้เงินมีจำนวน สูงกว่าจำนวนเงินที่มีอยู่ในบัญชีอันจะพึงให้ใช้เงินได้ในขณะที่ออกเช็คนั้น ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.๒๕๓๔ มาตรา ๔ (๑) (๓) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

มีการก่อสร้างกันจริงตามสัญญาแต่มีข้อโต้แย้งว่าการก่อสร้างดังกล่าวเป็นงวดงาน ตามงวดงานที่เท่าใดของสัญญา ยังไม่พอพึงว่าร่วมกันฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๓๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ฉ้อโกง (ม.๓๔๑)

ผู้ต้องหาที่ ๑ นำสิทธิเรียกร้องมาขอสินเชื่อจากผู้กล่าวหา โดยผู้กล่าวหาจะจ่ายเงินล่วงหน้าแล้วจะคิดดอกเบี้ยกับผู้ต้องหาที่ ๑ ตามจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปทั้งจะเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเพื่อติดตามทวงถามตามสิทธิเรียกร้อง ซึ่งตามข้อเท็จจริงสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างและการก่อสร้างอาคารโรงงานระหว่างผู้ต้องหาที่ ๑ กับบริษัท อ. จำกัด มีการก่อสร้างกันจริงตามสัญญาแต่มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสภาพแห่งการก่อสร้างดังกล่าวว่า เป็นงวดงานตามงวดงานที่เท่าใดของสัญญา กรณีจึงรับฟังไม่ได้ว่าการกระทำของผู้ต้องหาเข้าลักษณะการร่วมกันฉ้อโกงผู้กล่าวหา

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ธนาคาร ล. จำกัด (มหาชน) ผู้กล่าวหาได้อนุมัติวงเงินสินเชื่อการรับโอนสิทธิเรียกร้องล่วงหน้าให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างอาคารโรงงานของบริษัท อ. จำกัด ภายหลังจากผู้กล่าวหาได้อนุมัติวงเงินให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ โดยผู้ต้องหาที่ ๒ ในฐานะกรรมการผู้มีอำนาจกระทำการแทน ได้นำเอกสารใบเบิกงวดงานที่ ๓-๔ ที่มีลายมือชื่อผู้ต้องหาที่ ๓ ซึ่งเป็นผู้จัดการโรงงาน บริษัท อ. จำกัด รับรองว่างานเสร็จเรียบร้อยมาขอสินเชื่อจากผู้กล่าวหา ตามที่ได้อนุมัติไว้ โดยธนาคารผู้กล่าวหา ก็ได้ตรวจสอบเอกสารดังกล่าว และได้โอนเงินตามสิทธิเรียกร้องในงวดงานให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ไปรวมทั้งสิ้น ๓,๔๓๕,๑๙๔.๕๖ บาท หลังจากนั้น บริษัท อ. จำกัด ไม่ชำระเงินค่างวดงานตามสัญญาจ้างให้กับผู้กล่าวหา ผู้กล่าวหาจึงได้ไปตรวจสอบสถานที่ก่อสร้างพบว่าการก่อสร้างน่าจะเสร็จตามงวดงานที่ ๓ หรือที่ ๔ เท่านั้นผู้กล่าวหาจึงแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสามตามข้อกล่าวหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ นำสิทธิเรียกร้องมาขอสินเชื่อจากผู้กล่าวหา โดยผู้กล่าวหาจะจ่ายเงินให้กับผู้ต้องหาที่ ๑ ล่วงหน้าแล้วจะติดดอกเบี้ยกับผู้ต้องหาที่ ๑ ตามจำนวนเงินที่ได้จ่ายไปรวมทั้งจะเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวเพื่อติดตามทวงถามจากลูกหนี้ตามสิทธิเรียกร้อง ซึ่งตามข้อเท็จจริงสัญญาจ้างเหมาก่อสร้างและการก่อสร้างอาคารโรงงานระหว่างผู้ต้องหาที่ ๑ กับบริษัท อ. จำกัด มีการก่อสร้างกันจริงตามสัญญาแต่มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสภาพแห่งการก่อสร้างดังกล่าวว่า เป็นงวดงานตามงวดงานที่เท่าใดของสัญญา กรณีจึงรับฟังไม่ได้ว่าการกระทำของผู้ต้องหาทั้งสามเข้าลักษณะการร่วมกันฉ้อโกงผู้กล่าวหาที่จะเป็นความผิดทางอาญา ทั้งการกู้เงินสินเชื่อดังกล่าวมีตัวแลกเงินเป็นประกันซึ่งธนาคารฯ ผู้กล่าวหาสามารถบังคับชำระได้กับผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ด้วยเหตุนี้จากพยานหลักฐานทั้งหมดในคดีจึงไม่อาจรับฟังและมีน้ำหนักเพียงพอที่จะพิสูจน์ได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามได้กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา คดีมีพยานหลักฐานไม่พอพ้อง จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ และที่ ๓ ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

หลอกลวงให้ทำสัญญาจำนองในวงเงินที่สูงกว่าหนี้ที่มีอยู่จริง ผิดข้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๘๓/๒๕๕๑

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑)

ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมกันหลอกลวงผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. โดยให้ทำสัญญาจำนองและดำเนินการจดทะเบียนจำนองที่ดินเพื่อเป็นประกันการกู้ยืมเงินซึ่งผู้จำนองได้กู้ไปจากผู้รับจำนองเป็นจำนวนเงิน ๓๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งความจริงแล้วผู้เสียหายเป็นหนี้อยู่เพียง ๑๘๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น จากการหลอกลวงดังกล่าวทำให้ผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. บุคคลที่สามทำเอกสารสิทธิหนังสือสัญญาจำนองที่ดิน การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งอ้างว่าเป็นตัวแทนและเป็นนายหน้าหาคนงานไปทำงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกาให้กับบริษัท อ. ได้มาหาผู้เสียหายที่บ้านพัก พุดชัชชวณนาย ส. สามีของผู้เสียหายไปทำงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกาในตำแหน่งคนงานทำสวน ผู้เสียหายตกลงที่จะให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ดำเนินการส่งนาย ส. ไปทำงานดังกล่าว ผู้ต้องหาที่ ๑ เรียกเงินค่าบริการในการจัดหางานให้กับ นาย ส. เป็นเงิน ๓๘๐,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายโอนเงินเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ หลายครั้งรวมเป็นเงิน ๒๐๐,๐๐๐ บาท ยังขาดอีก ๑๘๐,๐๐๐ บาท ผู้ต้องหาที่ ๑ จะหาแหล่งเงินกู้ให้ เสียดอกเบี้ยร้อยละ ๓ ต่อเดือน โดยให้ผู้เสียหายนำโฉนดที่ดินไปจำนอง ต่อมาผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. บิดาของนาย ส. นำโฉนดที่ดินของนาย อ. ไปทำสัญญาจำนองและจดทะเบียนจำนองที่ดินที่สำนักงานที่ดินจังหวัดลำปาง สาขาเสริมงาม ตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑ นัดหมาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนดำเนินการเกี่ยวกับเอกสารทั้งหมดและนำมาให้ นาย ส. และนาย อ. เซ็นชื่อ โดยนาย ส. และนาย อ. ไม่ทราบข้อความและรายละเอียดในเอกสารไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ให้กู้และรับจำนองที่ดิน ผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. ไม่เคยได้รับเงินกู้จากผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งผู้ต้องหาทั้งสองดำเนินการทำนองเดียวกันนี้กับผู้เสียหายอีกหลายราย หลังจากทำสัญญาจำนองแล้ว ผู้เสียหายชำระเงินและโอนเงิน

จำนวน ๑๘๐,๐๐๐ บาท ที่ค้างชำระพร้อมดอกเบี้ยเข้าบัญชีของผู้ต้องหาที่ ๑ หลายครั้ง รวมเป็นเงิน ๒๔๖,๐๑๗ บาท ส่วนนาย ส. ก็ได้ไปทำงานที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ต่อมา นาย อ. ถูกผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้รับจ้างของฟ้องบังคับจำนอง เป็นจำนวนเงิน ๓๘๐,๐๐๐ บาท จึงไปตรวจสอบสัญญาจำนองที่สำนักงานที่ดินปรากฏว่าจำนวนเงินตามสัญญาระบุไว้ ๓๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งสูงกว่าจำนวนเงินที่ค้างชำระตามที่ตกลงกัน ผู้เสียหายจึงแจ้งความร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐาน ร่วมกันฉ้อโกง หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นการร่วมกัน หลอกลวงผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิด ข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งโดยทำสัญญาจำนองและดำเนินการจดทะเบียนจำนองที่ดินเพื่อ เป็นประกันการกู้ยืมเงินซึ่งผู้จำนองได้กู้ไปจากผู้รับจ้างเป็นจำนวนเงิน ๓๘๐,๐๐๐ บาท ซึ่งความจริงแล้ว ผู้เสียหายค้างชำระเงินอยู่เพียง ๑๘๐,๐๐๐ บาท เท่านั้น จากการหลอกลวง ดังกล่าวทำให้ผู้เสียหาย นาย ส. และนาย อ. บุคคลที่สามทำเอกสารสิทธิหนังสือสัญญาจำนองที่ดิน การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกง ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒ กับสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๘๓

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
ัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

แสดงตนเพื่อให้บุคคลทั่วไปเชื่อว่าเป็นตัวแทนและได้ทรัพย์สินจากการทำการ เป็นตัวแทน ไม่ผิดฐานยักยอก ผิดข้อโกงประชาชน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๔๙๙/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ประกันวินาศภัยฯ (ม.๖๓, ๙๙)

ป.อาญา ข้อโกง (ม.๓๔๑, ๓๔๓)

ยักยอก (ม.๓๕๑)

ผู้ต้องหาตั้งโต๊ะติดป้ายแสดงเป็นตัวแทนบริการรับประกันภัยรถยนต์ ทั้งที่มิได้เป็นตัวแทน และไม่เคยได้รับอนุญาตให้เป็นตัวแทนประกันจากนายทะเบียน เมื่อผู้เสียหายเข้าทำสัญญากับผู้ต้องหา จึงผิดฐานข้อโกงประชาชน

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเช่าพื้นที่ชั้น ๒ ของอาคารเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งเป็นศูนย์จำหน่ายสินค้าประเภทอาหารและร้านค้าเบ็ดเตล็ด แล้วตั้งโต๊ะรับประกันภัยรถยนต์โดยติดป้ายแสดงว่า บริษัท อ. ประกันภัย จำกัด ผู้เสียหายขึ้นไปรับประกันทานอาหารที่ชั้น ๒ ดังกล่าว ผู้เสียหายเชื่อว่าผู้ต้องหาเป็นตัวแทนของบริษัทประกันภัย จึงเข้าทำสัญญาประกันภัยรถยนต์กับผู้ต้องหา แล้วมอบเงินค่าประกันให้กับผู้ต้องหา ผู้ต้องหาออกใบเสร็จรับเงินชั่วคราวให้ผู้เสียหายและบอกผู้เสียหายว่าเมื่อได้รับกรมธรรม์แล้วจะโทรศัพท์แจ้งผู้เสียหายให้ไปรับประกันภัยต่อไป หลังจากวันดังกล่าวผู้เสียหายไปที่บริเวณชั้น ๒ ดังกล่าวอีกหลายครั้งเพื่อพบผู้ต้องหาแต่ไม่พบ ซึ่งที่บริเวณชั้น ๒ ดังกล่าวนั้นมีประกาศติดไว้แจ้งว่าให้ผู้ที่จะรับกรมธรรม์ไปติดต่อที่สำนักงานศูนย์อาหาร เมื่อผู้เสียหายไปติดต่อ จึงทราบว่าผู้ต้องหาไม่ได้เป็นตัวแทนของบริษัทประกันภัย และได้แจ้งให้บริษัทที่ผู้เสียหายประสงค์จะทำประกันให้ทำประกันรถยนต์ให้ผู้เสียหาย ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา ซึ่งยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหามาดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานยักยอก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาตั้งโต้ะรับประกันภัยรถยนต์ให้กับบุคคลทั่วไปโดยติดป้ายแสดงเป็นตัวแทนของบริษัท อ. ประกันภัย จำกัด เพื่อให้บุคคลอื่นและผู้เสียหายเข้าใจว่า ผู้ต้องหาเป็นตัวแทนของบริษัทประกันภัยดังกล่าว ทั้งที่ผู้ต้องหาไม่ได้เป็นตัวแทนขายประกันวินาศภัยของบริษัท อ. ประกันภัย จำกัด และไม่เคยได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนให้เป็นตัวแทนประกันวินาศภัยแต่อย่างใด การกระทำของผู้ต้องหาจึงเป็นการหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชนทั่วไป เพื่อให้หลงเชื่อว่าเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของบริษัท อ. เมื่อผู้เสียหายหลงเชื่อและได้เข้าทำสัญญาประกันภัยกับผู้ต้องหาโดยส่งมอบเงินค่าประกันให้ผู้ต้องหาไปจากการถูกหลอกลวงดังกล่าว การกระทำของผู้ต้องหาจึงครบองค์ประกอบความผิดในความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน ไม่ใช่ความผิดฐานยักยอก จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานยักยอก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ และใช้อำนาจอัยการสูงสุดสั่งควรสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกงประชาชนและกระทำการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยหรือนายหน้าประกันวินาศภัยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๓๔๓, ๙๑ พระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๖๓, ๙๙ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

พฤติการณ์ที่นำรถยนต์พร้อมสมุดคู่มือจดทะเบียนไปค้ำประกันการกู้ยืมเงินจาก ผู้เสียหายฟังได้ว่าฉ้อโกง

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๐/๒๕๕๑

ป.อาญา น้อยโอง (ม.๓๔๑, ๘๓)

ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำรถยนต์พร้อมสมุดคู่มือจดทะเบียนที่มีชื่อผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์กับแบบคำขอโอนและรับโอนไปวางเป็นหลักประกันการกู้ยืมเงินผู้เสียหายไป ๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท โดยมีเงื่อนไขว่าจะขายรถยนต์ให้ผู้เสียหายเท่าเงินกู้ หากไม่ชำระหนี้ภายในกำหนด แต่ผู้ต้องหาที่ ๓ กลับไปขอยกสมุดคู่มือจดทะเบียนรถเล่มใหม่แทนเล่มที่วางไว้กับผู้เสียหายและผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ หลอกเอารถยนต์จากผู้เสียหาย แล้วโอนให้ผู้อื่นต่อไปเป็นทอดๆ พฤติการณ์ฟังได้ว่าร่วมกันวางแผนฉ้อโกงเงินผู้เสียหายมาแต่ต้น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๖ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ร่วมกันนำรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พพ ๖๓๓๓ กรุงเทพมหานคร พร้อมสมุดคู่มือจดทะเบียน เลขที่ รย. ๒๕๒๙๓๘๕ ซึ่งมีชื่อผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์และผู้ครอบครอง แบบคำขอโอนและรับโอน (ชุดโอนลอย) ที่ผู้ต้องหาที่ ๓ ลงชื่อขอลงชื่อผู้โอนไว้ สำเนาทะเบียนบ้าน บัตรประชาชน ของผู้ต้องหาที่ ๓ มาเป็นหลักประกันการกู้เงินจำนวน ๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท จากผู้เสียหายโดยมีเงื่อนไขว่าถ้าไม่ชำระเงินคืนภายในวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๗ ให้ผู้เสียหายนำเอกสารดังกล่าวไปจดทะเบียนโอนรถเป็นของผู้เสียหายได้โดยไม่มีเงื่อนไข แต่ปรากฏว่าในวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาที่ ๓ กลับไปดำเนินการขอยกใบแทนใบคู่มือจดทะเบียนรถคันดังกล่าวจากกรมการขนส่งทางบก โดยอ้างว่าฉบับเดิม เลขที่ รย.๒๕๒๙๓๘๕ สูญหาย จนได้ใบคู่มือจดทะเบียนเล่มใหม่เป็นเลขที่ รย. ๒๖๑๔๔๓๙ หลังจากนั้นเพียงสองวันคือในวันที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ไปพบผู้เสียหายบอกว่ามีลูกค้าสนใจดูรถยนต์คันหมายเลขทะเบียน พพ ๖๓๓๓ กรุงเทพมหานคร ขอนำไปให้ลูกค้าดูหากขายได้จะนำเงินมาให้ หากขายไม่ได้จะนำรถมาคืนให้ในวันที่ ๒๙ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้เสียหายหลงเชื่อจึงมอบรถไปให้ลูกค้าดูทั้งที่ความจริงแล้วผู้ต้องหาที่ ๑ มิได้นำรถไปให้ลูกค้าดู แต่นำไปจำหน่ายไว้กับนาย ต.

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ – ที่ ๓ มีความผิดฐานร่วมกันฉ้อโกงหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า พฤติการณ์แห่งคดีที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ นำรถยนต์พร้อมสมุดคู่มือจดทะเบียนที่มีชื่อผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ กับแบบคำขอโอนและรับโอนและหนังสือมอบอำนาจที่มีลายมือชื่อของผู้ต้องหาที่ ๓ ในฐานะผู้โอน และผู้มอบอำนาจ (ชุดโอนลอย) ไปวางเป็นหลักประกันในการกู้ยืมเงินจำนวน ๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท จากผู้เสียหาย โดยมีเงื่อนไขว่าจะขายรถยนต์ดังกล่าวให้ผู้เสียหายเท่าเงินกู้ หากไม่ชำระหนี้ภายในกำหนด แต่ผู้ต้องหาที่ ๓ กลับไปดำเนินการแจ้งขอออกสมุดคู่มือจดทะเบียนรถเล่มใหม่แทนเล่มที่วางเป็นหลักประกันแก่ผู้เสียหาย โดยผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ร่วมกันหลอกเอารถยนต์คันดังกล่าวไปจากผู้เสียหาย แล้วมีการโอนกรรมสิทธิ์รถยนต์ดังกล่าวจากผู้ต้องหาที่ ๓ เป็นของนาง ม. มารดาผู้ต้องหาที่ ๓ ต่อมาโอนให้บริษัท ก. โดยมีผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ครอบครอง จึงน่าจะเชื่อได้ว่าผู้ต้องหาทั้งสามมีเจตนาฉ้อโกงผู้เสียหาย โดยร่วมกันวางแผนหลอกลวงผู้เสียหายให้ยินยอมมอบเงินจำนวน ๑,๔๕๐,๐๐๐ บาท โดยมีเจตนาที่จะไม่ปฏิบัติตามสัญญากู้ยืมเงินมาแต่ต้น แม้ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ จะยินยอมมอบรถยนต์ดังกล่าวให้แก่ผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายก็ไม่สามารถโอนรถยนต์มาเป็นชื่อของผู้เสียหาย และมีการฟ้องร้องเรื่องกรรมสิทธิ์ในรถยนต์คันดังกล่าวอยู่ คดีมีหลักฐานพอพ้อง ชี้ขาดควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๒ และผู้ต้องหาที่ ๓ ฐานร่วมกันฉ้อโกง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๔๓ กับขอให้ผู้ต้องหาทั้งสามร่วมกันคืนหรือใช้เงินแก่ผู้เสียหาย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ตัดไม้ท่อนซึ่งมีผู้อื่นตัดจากต้นออกเป็นสองท่อน โดยตัดแบ่งในที่ดิน ส.ค. ๑ ไม่ผิดทำไม้หวงห้ามในป่าฯ แต่ผิดมีไม้หวงห้ามฯ

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๓/๒๕๕๑

พ.ร.บ. ป่าไม้ฯ (ม.๔, ๖, ๓, ๑๑, ๖๙, ๓/๓, ๓/๔)

ผู้ต้องหาให้การรับว่า เมื่อตัดไม้ออกเป็น ๒ ท่อน กำลังจะไปตามชาวบ้านมาช่วย ยกไม้ท่อนขึ้นรถไถนาเดินตาม มองเห็นชายไทยประมาณ ๕-๖ คน คิดว่าเป็นเจ้าหน้าที่ ตำรวจจึงรีบหลบหนีออกไปจากที่เกิดเหตุ น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาทราบดีว่าไม้ของกลาง เป็นไม้หวงห้ามที่ถูกตัดมาจากต้นตะเคียนทอง ซึ่งขึ้นอยู่ในร่องน้ำสาธารณประโยชน์ การใช้เลื่อยยนต์ตัดไม้ออกเป็น ๒ ท่อน เพื่อนำกลับไปใช้ประโยชน์ที่วัด จึงเป็นการมี ไม้ท่อนของกลางไว้ในครอบครอง เป็นความผิดฐานมีไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปไว้ใน ครอบครอง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๐ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ นาฬิกา พันตำรวจตรี ป. ผู้กล่าวหา กับพวก ได้ไปตรวจสอบที่เกิดเหตุบริเวณร่องน้ำสาธารณประโยชน์ ทางด้านทิศตะวันออกเฉียงเหนือของบ้านผือ ตำบลบึงไพร อำเภอบึงไพร จังหวัดศรีสะเกษ ตามที่ได้รับแจ้งจากพลเมืองดีว่ามีผู้ลักลอบเลื่อยไม้ พบต้นตะเคียนทองซึ่งเป็นไม้หวงห้าม ถูกตัดโค่นด้วยเลื่อยโซ่ยนต์ ตอของไม้อยู่ในร่องน้ำสาธารณประโยชน์ ไม่พบไม้ส่วนที่เป็น โคนต้น พบเลื่อยโซ่ยนต์ ๑ เครื่องอยู่บริเวณตอไม้ พบรถไถนาเดินตาม ๑ คัน ติดตั้งมอเตอร์ บั่นไฟ ๑ เครื่อง และสายไฟยาว ๕๐ เมตร ๑ เส้น อยู่ห่างจากตอไม้ประมาณ ๓๐ เมตร และพบไม้ตะเคียนท่อนปลายถูกตัดออกเป็น ๒ ท่อน ปริมาตร ๐.๕๙ ลูกบาศก์เมตร อยู่ในนาของนาย จ. ซึ่งเป็นที่ดินมีหลักฐานสิทธิครอบครอง (ส.ค.๑) โดยไม้ทั้งสองท่อน ดังกล่าวอยู่ห่างจากตอไม้ประมาณ ๒๕ เมตร ไม่พบผู้กระทำความผิดในที่เกิดเหตุ จึงยึดไม้ท่อน รถไถนาเดินตาม และอุปกรณ์ดังกล่าวเป็นของกลางนำส่งพนักงานสอบสวน ต่อมาวันที่

๑๒ มีนาคม ๒๕๕๐ ผู้ต้องหาซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดเข้ามอบตัวต่อพนักงานสอบสวน รับว่า ผู้ต้องหาพบไม้ท่อนของกลางซึ่งไม่ทราบว่ามีผู้ใดตัดเอาส่วนท่อนโคนไปอยู่บริเวณร่องน้ำ สาธารณประโยชน์ สอบถามชาวบ้านบริเวณนั้น ไม่มีผู้ใดเป็นเจ้าของ จึงจะนำไปใช้ซ่อมแซมวัด โดยได้ใช้เลื่อยโซ่ยนต์ของผู้ต้องหาทำการเลื่อยตัดออกเป็น ๒ ท่อน เพื่อสะดวกในการนำขึ้น รถไถนาเดินตามที่ขอยืมมาจากนาย พ. เพื่อนำกลับวัด ส่วนมอเตอร์ปั่นไฟพร้อมสายไฟ ขอยืมมาจากวัดอื่น นาย จ. ให้การว่าที่ดินแปลงที่พบไม้ท่อนของกลางวางอยู่นั้น เป็นที่ดินของ นาย จ. ใช้ทำกินทุกปี เป็นที่ดิน ส.ค.๑ แต่ปัจจุบันหลักฐานไม่ได้อยู่ที่นาย จ. นาย ส. ผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๙ ให้การว่าต่อไม้ตะเคียนทองที่ถูกตัดโคนอยู่ริมลำห้วยสาธารณประโยชน์ ที่ดินที่อยู่ติดกับลำห้วยดังกล่าวเป็นที่นา มีหลักฐานที่ดิน ส.ค.๑ และโฉนดที่ดินแล้ว ผู้ต้องหา ร้องขอความเป็นธรรม ต่อพนักงานอัยการกันทรลักษณ์ว่าต้องการนำไม้แปรรูปไปเพื่อทำหอ ระฆังที่วัด อันเป็นสาธารณสมบัติของวัด ไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจทำผิดกฎหมายในครั้งนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐาน มีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูป โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง หรือรอยตรา รัฐบาลขาย และฐานทำไม้หวงห้ามโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีพยานตำรวจตรี ป. ผู้กล่าวหา กับพวกให้การว่าพบต้น ตะเคียนทองซึ่งเป็นไม้หวงห้ามถูกตัดโคนด้วยเลื่อยโซ่ยนต์ ตอของไม้อยู่ในร่องน้ำ สาธารณประโยชน์ ไม่พบไม้ส่วนที่เป็นโคนต้น พบเลื่อยโซ่ยนต์ ๑ เครื่อง อยู่บริเวณตอไม้ พบรถไถนาเดินตาม ๑ คัน ติดตั้งมอเตอร์ปั่นไฟ ๑ เครื่องและสายไฟยาว ๕๐ เมตร ๑ เส้น อยู่ห่างจากตอไม้ประมาณ ๓๐ เมตร และพบไม้ตะเคียนท่อนปลายถูกตัดออกเป็น ๒ ท่อน ปริมาตร ๐.๕๙ ลูกบาศก์เมตร อยู่ในที่นาของนาย จ. ราษฎรบ้านผือ ซึ่งเป็นที่ดินมีหลักฐาน สิทธิการครอบครอง (ส.ค.๑) โดยไม้ทั้งสองท่อนดังกล่าวอยู่ห่างจากตอไม้ประมาณ ๒๕ เมตร ไม่พบผู้กระทำความผิดในที่เกิดเหตุ คดีไม่มีประจักษ์พยานยืนยันว่าผู้ต้องหาเป็นผู้เลื่อยต้น ตะเคียนทอง ส่วนปลายไม้ตะเคียนทองของกลางพบถูกตัดออกเป็น ๒ ท่อน ซึ่งผู้ต้องหารับว่า

เป็นผู้ตัด โดยท่อนไม้ดังกล่าวอยู่ในที่นาของนาย จ. ซึ่งเป็นที่ดิน ส.ค.๑ การที่ผู้ต้องหาใช้ เลื่อยยนต์ตัดท่อนไม้ซึ่งอยู่ในที่ดินดังกล่าวออกเป็น ๒ ท่อน จึงไม่เป็นการตัด พ้น เลื่อยไม้ในป่า ไม่ถือเป็นการทำไม้หวงห้ามตามมาตรา ๑๑ แห่งพระบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ ผู้ต้องหาไม่มีความผิดฐานนี้ สำหรับความผิดฐานมีไม้หวงห้ามอันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครองนั้น ผู้ต้องหาให้การในชั้นสอบสวนรับว่า เมื่อตัดไม้ออกเป็น ๒ ท่อน กำลังจะไปตามชาวบ้านมาช่วย ยกไม้ท่อนขึ้นรถไถนาเดินตาม มองเห็นชายไทยประมาณ ๕-๖ คน คิดว่าเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ต้องหาจึงรีบหลบหนีออกไปจากที่เกิดเหตุ แล้วเดินทางกลับไปวัด นำเชื่อว่าผู้ต้องหา ทราบดีว่าไม้ของกลางเป็นไม้หวงห้ามที่ถูกตัดมาจากต้นตะเคียนทอง ซึ่งขึ้นอยู่ในร่องน้ำ สาธารณประโยชน์ การที่ผู้ต้องหาใช้เลื่อยยนต์ตัดไม้ออกเป็น ๒ ท่อน เพื่อนำกลับไปใช้ ประโยชน์ที่วัด จึงเป็นการมีไม้ท่อนของกลางไว้ในครอบครอง เป็นความผิดฐานมีไม้หวงห้าม อันยังมิได้แปรรูปไว้ในครอบครอง ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานมีไว้ในครอบครองซึ่งไม้หวงห้าม อันยังมิได้แปรรูป โดยไม่มีรอยตราค่าภาคหลวง หรือรอยตรารัฐบาลขาย ตามพระราชบัญญัติ ป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๖๙, ๗๔ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๙ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓ ขอรืบท่อนของกลาง กับชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานทำไม้หวงห้ามโดยมิได้รับอนุญาต ตามพระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. ๒๔๘๔ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๑๑, ๗๓ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๖ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๘ มาตรา ๓, ๔, ๗ พระราชบัญญัติป่าไม้ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๔

การออกข้อความในหนังสือรับรองกรรมธรรม์ โดยไม่ได้รับอนุมัติและฝ่าฝืนคำสั่ง เป็นการปลอมและใช้เอกสารสิทธิปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๖/๒๕๕๑

ป.อาญา ปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๒๖๔, ๒๖๕, ๒๖๘)

แม้ผู้มีอำนาจของบริษัท ล. ผู้เสียหายจะได้ลงลายมือชื่อในหนังสือรับรองกรรมธรรม์ประกันอิสรภาพไว้ล่วงหน้าและมอบให้ผู้ต้องหาซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัท ล. ผู้เสียหายก็ตาม แต่การที่ผู้ต้องหาจะมีอำนาจการออกข้อความลงในหนังสือรับรองกรรมธรรม์จะต้องได้รับอนุมัติจากบริษัทผู้เสียหาย และบริษัทผู้เสียหายได้แจ้งเลขกรรมธรรม์ให้ผู้ต้องหาทราบก่อน การที่ผู้ต้องหาการออกข้อความลงในหนังสือรับรองกรรมธรรม์ซึ่งเป็นเอกสารสิทธิ มอบให้ผู้ประกันตัวโดยไม่ได้รับอนุมัติและฝ่าฝืนคำสั่งของบริษัทผู้เสียหายเป็นการปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัท ล. ผู้เสียหายได้ขายประกันภัยอิสรภาพให้แก่ นาย พ. โดยออกหนังสือรับรองให้ตามกรรมธรรม์ประกันภัยอิสรภาพหลังการกระทำความผิด เพื่อใช้เป็นหลักประกันในการขอประกันตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยต่อพนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาล โดยหากนาย พ. ไม่ไปพบพนักงานสอบสวนตามนัด บริษัท ล. ผู้เสียหายตกลงชำระเงินแก่พนักงานสอบสวน พนักงานอัยการ หรือศาลในวงเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท โดยมีลายมือชื่อ พันตำรวจโท พ. และนาย ว. กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ล. ผู้เสียหาย ลงชื่อและประทับตราบริษัท ล. ผู้เสียหาย เป็นผู้ออกหนังสือรับรองกรรมธรรม์ และมีลายมือชื่อผู้ต้องหาลงชื่อเป็นผู้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการออกหนังสือรับรองกรรมธรรม์ลายมือชื่อและตราประทับในหนังสือรับรองฯ เป็นลายมือชื่อและตราประทับที่แท้จริง นาย พ. ได้ใช้หนังสือรับรองฯ ดังกล่าวประกันตนเอง ต่อมาศาลอาญากรุงเทพใต้ได้ทำการตรวจสอบแต่ไม่พบว่ามีการกระทำความผิด ดังกล่าวอยู่ในสารบบการประกันภัยของบริษัท ล. ผู้เสียหาย และไม่อนุญาต

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ให้นาย พ. ประกันตัว จึงมีการร้องเรียนไปยังบริษัท ล. ผู้เสียหาย ผลการตรวจสอบพบว่า ผู้ต้องหาซึ่งเป็นตัวแทนประกันภัยไม่ได้ส่งเงินค่ากรมธรรม์ (เบี้ยประกัน) และสำเนากรมธรรม์ แก่บริษัท ล. ผู้เสียหาย ผู้ต้องหาได้แจ้งความต่อสถานีตำรวจนครบาลตลิ่งชันว่า หนังสือรับรอง หรือกรมธรรม์ดังกล่าวสูญหายไป บริษัท ล. ผู้เสียหายเชื่อว่าการปลอมและใช้กรมธรรม์ปลอม จึงแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้ัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานปลอม เอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

ัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ส. ผู้รับมอบอำนาจจากบริษัท ล. ผู้เสียหายและนาง พ. พยานให้การสอดคล้องกันว่า ผู้ต้องหาออกหนังสือรับรองของกลาง คดีนี้ให้นาย พ. เพื่อใช้ในการประกันตัว ผู้ต้องหาไม่ได้แจ้งต่อบริษัท ล. ผู้เสียหายแต่อย่างใด แม้ผู้มีอำนาจของบริษัท ล. ผู้เสียหายจะได้ลงลายมือชื่อในหนังสือรับรองของกลางไว้ล่วงหน้า และมอบให้ผู้ต้องหาก็กตาม แต่การที่ผู้ต้องหาจะมีอำนาจออกข้อความลงในหนังสือรับรองของกลาง จะต้องได้รับอนุมัติจากบริษัท ล. ผู้เสียหาย และบริษัท ล. ผู้เสียหายได้แจ้งเลขกรมธรรม์ให้ผู้ต้องหาทราบก่อน ดังนั้น การที่ผู้ต้องหาก้อออกข้อความลงในหนังสือรับรองของกลาง ซึ่งเป็นเอกสารสิทธิ มอบให้ผู้ประกันตัวโดยมิได้รับอนุมัติจากบริษัทผู้เสียหายและฝ่าฝืน คำสั่งของบริษัทผู้เสียหาย จึงเป็นการปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ชี้ขาดให้ฟ้อง ผู้ต้องหา ฐานปลอมเอกสารสิทธิและใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๔ วรรคสอง, ๒๖๕, ๒๖๘ ขอบริหนังสือรับรองของกลาง

ไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ผิดสัญญาทางแพ่ง ไม่ผิดยกยก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๐๙/๒๕๕๑

ป.อาญา ยักยก (ม.๓๕๓)

การที่ผู้ต้องหาได้รับผู้โดยสารอื่นซึ่งไม่ได้ตกลงจ้างกับบริษัทผู้เสียหายไปส่งที่จุดหมาย แล้วรับเงินค่าจ้างเป็นของผู้ต้องหา เป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ไม่เป็น ความผิดฐานเป็นผู้ได้มอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินที่ผู้อื่น เป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใดๆโดยทุจริต จนเป็นเหตุ ให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้นั้น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นนิติบุคคลตามกฎหมาย มีกรรมการ ๓ คน คือ นาย ห. นางสาว ส. และนาย อ. โดยมีนาย ห. หรือ นางสาว ส. ลงลายมือชื่อและประทับตรา สำคัญของบริษัทผู้เสียหายกระทำการผูกพันผู้เสียหายได้ ผู้เสียหายประกอบกิจการรับส่ง ผู้โดยสารจากท่าอากาศยานกรุงเทพไปยังสถานที่ต่างๆ ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด รับสัมปทานจากบริษัท ก. โดยมีรถยนต์ไปประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่ท่าอากาศยานกรุงเทพ ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย ได้รับมอบหมายให้ขับรถยนต์ของผู้เสียหายในการรับส่งคนโดยสาร ซึ่งผู้เสียหายได้วางระเบียบไว้ว่า พนักงานขับรถจะขับรถไปส่งผู้โดยสารเฉพาะผู้โดยสารที่ซื้อตั๋ว โดยสารจากเคาน์เตอร์ของบริษัท ก. เท่านั้น ในการนำรถออกไปต้องมีตั๋วโดยสารจากบริษัท ก. และใบวิน (ใบนำรถออก) พนักงานขับรถจะรับเงินค่าโดยสารจากผู้โดยสารเองโดยตรงไม่ได้ ในกรณีที่ไม่มีผู้โดยสาร จะต้องนำรถไปจอดรออยู่ที่จอดรถ ไม่มีสิทธินำรถออกไปใช้ส่วนตัวได้ ต่อมาในวันเกิดเหตุผู้ต้องหานำรถยนต์ของผู้เสียหายรับผู้โดยสารซึ่งเป็นลูกค้าของผู้เสียหาย จำนวน ๑ คน โดยไม่มีตั๋วโดยสารและใบวิน (ใบนำรถออก) วิ่งออกจากบริษัท ก. อาคาร ระหว่างประเทศ ๑ ขับไปส่งลูกค้าที่อโศกทาวเวอร์ ซึ่งค่าโดยสารที่ผู้โดยสารจะต้องชำระเป็นเงิน ๒,๔๐๐ บาท ผู้ต้องหาไม่ได้นำเงินจำนวนดังกล่าวส่งให้แก่ผู้เสียหาย นอกจากนั้นในวันที่ ๑๔ สิงหาคม ๒๕๔๘ เวลา ๐๑.๐๐ น. ผู้ต้องหายังได้นำรถยนต์คันเดียวกันนั้นไปใช้ส่วนตัว

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

โดยเข้าไปที่วัดเวฬุวนารามและกลับไปยังที่จอดรถสำหรับรอรับผู้โดยสารรวมเวลาที่นำรถไปใช้ส่วนตัว ๓ ชั่วโมง คิดเป็นค่าเสียหายที่ผู้เสียหายได้รับเป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท ผู้เสียหายจึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเป็นผู้ได้มอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริต จนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาเป็นลูกจ้างบริษัทผู้เสียหายมีหน้าที่ขับรถขนถ่ายรับจ้างของบริษัทผู้เสียหาย โดยบริษัทผู้เสียหายได้รับสัมปทานจากบริษัท ก. ให้ประกอบกิจการรับ – ส่ง ผู้โดยสารที่ซื้อตั๋วมาจากเคาน์เตอร์ของบริษัท ก. จากท่าอากาศยานกรุงเทพฯ ไปส่งยังสถานที่ต่าง ๆ กรณีเป็นการที่บริษัทผู้เสียหายรับจ้าง รับ – ส่ง ผู้โดยสารของบริษัท ก. เท่านั้น โดยผู้ต้องหาได้รับส่วนแบ่ง เป็นรายได้จากค่าจ้างรับ – ส่งคนโดยสาร บริษัทผู้เสียหายไม่ได้มอบอำนาจจัดการเกี่ยวกับรถยนต์รับจ้างคันที่ผู้ต้องหาขับให้แก่ผู้ต้องหา แต่ผู้ต้องหาต้องปฏิบัติหน้าที่รับ – ส่งคนโดยสารตามคำสั่งของบริษัทผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหารับผู้โดยสารอื่นซึ่งไม่ได้ตกลงจ้างกับบริษัทผู้เสียหายไปส่งที่จุดหมาย แล้วรับเงินค่าจ้างเป็นของผู้ต้องหา เป็นเพียงการไม่ปฏิบัติตามสัญญาจ้าง ไม่เป็นความผิดตามข้อกล่าวหา จึงชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้จัดการทรัพย์สินของผู้อื่นหรือทรัพย์สินที่ผู้อื่นเป็นเจ้าของรวมอยู่ด้วย กระทำผิดหน้าที่ของตนด้วยประการใด ๆ โดยทุจริตจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ประโยชน์ในลักษณะที่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๓

ใช้สิทธิตามสัญญาเช่าที่ดินเข้าไปรื้อถอนร้านค้าของผู้เช่าเดิม เป็นความผิด ฐานบุกรุกและทำให้เสียหาย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๑๐/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก ทำให้เสียหาย (ม. ๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕ (๒), ๓๕๘, ๘๓)

ตัวแทนผู้เช่าที่ดินร่วมกันเข้าไปในที่ดินที่เช่าเพื่อครอบครองใช้ประโยชน์
ตามสัญญาเช่าและรื้อถอนร้านค้าของผู้เสียหาย ซึ่งรับโอนสิทธิการเช่าจากผู้เช่าเดิม
และได้รับอนุญาตจากผู้ให้เช่าแล้ว เป็นความผิดฐานร่วมกันบุกรุก และทำให้เสียหาย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายครอบครองร้านค้าตลาดนัด ช. ซึ่งเป็นพื้นที่เช่าที่เกิดเหตุ
โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าจากผู้เช่าเดิม ซึ่งอาคารร้านค้าและที่ดินที่เกิดเหตุเป็นของ
การรถไฟแห่งประเทศไทย และเป็นที่ดินที่พิพาทกันระหว่างการรถไฟแห่งประเทศไทยกับ
บริษัท ธ. ต่อมาการรถไฟแห่งประเทศไทยได้ออกประกาศให้ผู้ค้าบริเวณตลาดนัด ช. ชำระค่า
ใช้ประโยชน์ที่ดิน ผู้เสียหายได้ยื่นคำขอวางเงินประกันการขอเช่าที่ดินการรถไฟแห่งประเทศไทย
ตลาดนัด ช. เป็นเงิน ๔๕,๐๐๐ บาท และได้รับอนุญาตให้ครอบครองใช้ประโยชน์ในอาคาร
ร้านค้าและที่ดินที่เช่าตลอดมาโดยการรถไฟแห่งประเทศไทยไม่เคยเรียกผู้เสียหายไปทำสัญญา
เช่าและเก็บค่าใช้ที่ดินที่เกิดเหตุแต่อย่างใด ต่อมาบริษัท ธ. ได้รับสัมปทานสิทธิการเช่าที่ดิน
ที่เกิดเหตุจากการรถไฟแห่งประเทศไทย ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก ซึ่งเป็นตัวแทน
ของบริษัท ธ. ได้เข้าไปในที่ดินที่เกิดเหตุแล้ว รื้อถอนร้านค้าของผู้เสียหายออก ผู้เสียหายจึง
ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสองเป็นคดีนี้

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองเป็นความผิดฐาน
ร่วมกันบุกรุกและทำให้เสียหาย หรือไม่

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้บริษัท ธ. จะได้รับสิทธิในการครอบครองและใช้ประโยชน์ในที่ดินพิพาทตามสัญญาเช่ากับการรถไฟแห่งประเทศไทย แต่การที่บริษัท ธ. จะเข้าครอบครองใช้ประโยชน์โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่า และสิทธิตามคำพิพากษาของศาลแพ่งย่อมจะต้องดำเนินการโดยการรถไฟแห่งประเทศไทย ซึ่งเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ร้องขอให้เจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการบังคับคดีขับไล่ตามวิธีการและข้อกำหนดที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งเท่านั้น ไม่มีสิทธิดำเนินการบังคับคดีด้วยตนเอง เมื่อผู้เสียหายประกอบกิจการร้านค้าและปลูกสร้างร้านค้าดังกล่าวในที่พิพาท โดยอาศัยสิทธิตามสัญญาเช่าจากผู้เช่าเดิมและได้รับอนุญาตจากการรถไฟแห่งประเทศไทยผู้ให้เช่า และใช้สอยพื้นที่ดังกล่าว การที่ต่อมาผู้ต้องหา ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ กับพวก ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าหน้าที่ของบริษัท ธ. เข้ารื้อถอนร้านค้าของผู้เสียหายจึงเป็นการเข้าไปโดยไม่มีเหตุอันสมควรและเป็นการร่วมกันรบกวนการครอบครองอสังหาริมทรัพย์ของผู้อื่น รวมทั้งเป็นการทำลายทรัพย์สินของผู้อื่น โดยปกติสุขอันเป็นความผิดฐานบุกรุกและทำให้เสียทรัพย์ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ร่วมกันบุกรุก ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖๒, ๓๖๔, ๓๖๕ (๒), ๘๓ (สำหรับความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์เป็นความผิดกรรมเดียวกับความผิดฐานบุกรุก อัยการสูงสุดใช้อำนาจอัยการสูงสุดตามพระราชบัญญัติพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๑๒ สั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองในความผิดฐานนี้ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๘, ๘๓ ด้วย)

ยื่นคำร้องขอมีบัตรประจำตัวประชาชนโดยอ้างตนว่าเป็นบุคคลอื่น เป็นการแจ้งข้อความอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงาน

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๑๔/๒๕๕๑

พ.ร.บ. บัตรประจำตัวประชาชนฯ (ม.๑๔)

ตามพ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ ได้บัญญัติถึงบุคคลที่กระทำความผิดว่า “ผู้ใด” ซึ่งแตกต่างจาก พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ เดิม ซึ่งบัญญัติถึงบุคคลที่กระทำความผิดว่า “ผู้ไม่มีสัญชาติไทย” ดังนั้นจากบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ ผู้ที่จะกระทำความผิดตามความมุ่งหมายแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะผู้ไม่มีสัญชาติไทย แต่หมายความรวมถึง ผู้มีสัญชาติไทยด้วย

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ นางสาว ส. เป็นบุตรของนาย ห. กับ นาง น. ได้ออกไปทำงานที่ต่างจังหวัด ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นหลานของนางสาว ส. และเคยพักอาศัยอยู่กับนาย ห. และ นาง น. แต่ไม่มีชื่อในทะเบียนบ้านดังกล่าว ได้กลับมาบ้านและพบกับผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นน้ำ จึงบอกเรื่องอยากทำบัตรประจำตัวประชาชน ผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ได้ตรวจสอบทะเบียนบ้านของนาย ห. พบชื่อนางสาว ส. อยู่ในทะเบียนบ้านดังกล่าว ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ก็ได้ไปที่ว่าการอำเภอวรขานเพื่อขอทำบัตรประชาชน โดยผู้ต้องหาที่ ๑ อ้างว่าชื่อ นางสาว ส. ยื่นคำร้องขอทำบัตรประชาชนต่อเจ้าหน้าที่รับทำบัตรประชาชน โดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ ให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นน้องสาวของตนชื่อ นางสาว ส. และได้ให้ผู้ใหญ่บ้านให้การรับรองด้วย จากนั้นเจ้าหน้าที่ได้นำเรื่องเสนอต่อปลัดอำเภอผู้รับผิดชอบงานทะเบียนและบัตรประชาชนทำการสอบปากคำและพิจารณาอนุญาต ตรวจสอบแล้วเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ คือ นางสาว ส. จริง จึงอนุญาตให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ทำบัตรประชาชนได้ในชื่อ นางสาว ส. หลังจากนั้นได้มีการตรวจพบว่ามี การสวมตัวบุคคลทำบัตรประชาชนของนางสาว ส. ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่ที่อำเภอวรขาน จังหวัดพิจิตร และผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้เป็นบุคคลเดียวกับ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

นางสาว ส. ผู้กล่าวหา จึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีแก่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ตามกฎหมายต่อไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาทั้งสองมีความผิดฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนโดยมิชอบ หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาทั้งสองได้ให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวน โดยมีนางสาว ส. ให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้สวมตัวทำบัตรในชื่อตนเองจริงทั้งผู้กล่าวหา นาย ส. และนาง พ. พยานซึ่งเป็นปลัดอำเภอและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในขณะเกิดเหตุ ต่างให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มายื่นคำร้องทำบัตรประจำตัวประชาชน โดยอ้างว่าตนเองชื่อนางสาว ส. การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงเป็นการร่วมกันแจ้งข้อความหรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชน และตามพ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ ได้บัญญัติถึงบุคคลที่กระทำความผิดว่า “ผู้ใด” ซึ่งแตกต่างจาก พ.ร.บ.บัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ เดิม ซึ่งบัญญัติถึงบุคคลที่กระทำความผิดว่า “ผู้ไม่มีสัญชาติไทย” ดังนั้นจากบทบัญญัติที่แก้ไขใหม่ ผู้ที่จะกระทำความผิดตามความมุ่งหมายแห่งกฎหมายดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะผู้ไม่มีสัญชาติไทย แต่หมายรวมถึง แม้เป็นผู้มีสัญชาติไทย กระทำการดังกล่าวก็เป็นความผิดตามกฎหมาย ดังนี้ การกระทำของผู้ต้องหาทั้งสองจึงครบองค์ประกอบตามกฎหมาย ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันแจ้งข้อความอันเป็นเท็จ หรือแสดงหลักฐานอันเป็นเท็จแก่เจ้าพนักงานในการขอมีบัตรประจำตัวประชาชนโดยมิชอบ ตามพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบัตรประจำตัวประชาชน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๘ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓

รับเงินเดือนจากผู้เสียหายถือว่าเป็นลูกจ้างของผู้เสียหาย

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓๗/๒๕๕๑

ป.อาญา ลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง (ม.๓๓๕)

แม้เดิมผู้ต้องหาจะเป็นลูกจ้างของบริษัท เอส. แต่ทั้งบริษัท เอส. และบริษัทฯ ผู้เสียหายมีกรรมการชุดเดียวกัน ที่ตั้งทั้งสองบริษัทอยู่บริเวณเดียวกัน กรรมการผู้มีอำนาจสั่งให้ผู้ต้องหาไปทำงานคุมสต็อกสินค้าของผู้เสียหาย โดยบริษัทผู้เสียหายจ่ายค่าจ้างให้ผู้ต้องหา เมื่อผู้ต้องหาลักทรัพย์ของผู้เสียหาย จึงมีความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท ด. ผู้เสียหาย และบริษัท เอส. จำกัด มีกรรมการของบริษัทชุดเดียวกันและมีสำนักงานตั้งอยู่ใกล้เคียงกัน บริษัทฯ ผู้เสียหายประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการค้าขายเครื่องเสียงรถยนต์ ส่วนบริษัท เอส. ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการค้าขายอุปกรณ์ประดับยนต์ เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๔๗ ผู้ต้องหาได้สมัครงานและทำงานเป็นลูกจ้างของบริษัท เอส. ในตำแหน่งช่างอิเล็กทรอนิกส์ ต่อมานาย อ. ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของทั้งสองบริษัทได้ให้ผู้ต้องหาไปทำงานที่บริษัทฯ ผู้เสียหายด้วยในตำแหน่งควบคุมสต็อกสินค้าโดยดูแลห้องสต็อกสินค้าแต่เพียงผู้เดียว ต่อมาในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๐ นาย อ. ได้ตรวจพบว่า ผู้ต้องหาได้ลักอุปกรณ์เครื่องเสียงรถยนต์ของบริษัทฯ ผู้เสียหายจำนวน ๕๓ รายการ ๔๒๔ ชิ้น รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๗๔๗,๗๑๐ บาท ไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้าง หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า แม้เดิมผู้ต้องหาได้สมัครทำงานเป็นลูกจ้างของบริษัท เอส. แต่ปรากฏว่า ทั้งบริษัท เอส. และบริษัท ด. ผู้เสียหาย มีกรรมการชุดเดียวกัน ที่ตั้ง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ของบริษัททั้งสองก็อยู่ในบริเวณเดียวกันและประกอบการค้าประเภทเดียวกัน อาจมีการเปลี่ยนแปลงข้อตกลงในการทำงานกันได้ง่าย ตามความจำเป็นของลักษณะงาน ข้อนี้มีนาย อ. ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของทั้งสองบริษัทให้การว่าได้ให้ผู้ต้องหาไปทำงานในตำแหน่งผู้ควบคุมสต็อกสินค้าของบริษัทผู้เสียหาย โดยบริษัทผู้เสียหายได้จ่ายค่าจ้างให้กับผู้ต้องหา แสดงว่าขณะเกิดเหตุหลักทรัพย์ผู้ต้องหาได้ตกลงทำงานให้กับบริษัทผู้เสียหาย และบริษัทผู้เสียหายตกลงให้ค่าจ้างตลอดเวลาที่ทำงานให้ แม้จะไม่ได้เขียนใบสมัครงานใหม่ หรือทำสัญญาจ้างกันเป็นลายลักษณ์อักษร ก็ถือได้ว่าบริษัทผู้เสียหายเป็นนายจ้างผู้ต้องหา เมื่อผู้ต้องหาหลักทรัพย์ของผู้เสียหายไป จึงมีมูลความผิดฐานลักทรัพย์นายจ้าง ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ที่เป็นของนายจ้างหรืออยู่ในความครอบครองของนายจ้าง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑๑) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ ให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาทรัพย์สินที่ยังไม่ได้คืนแก่ผู้เสียหาย

ร่วมไปด้วยกับคนร้ายแต่ไม่ได้เข้าไป ไม่ผิดฐานบุกรุก ลักทรัพย์ และพยายามกรรโชกทรัพย์

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓๙/๒๕๕๑

ป.อาญา บุกรุก (ม.๓๖๕)

ลักทรัพย์ (ม.๓๓๕)

กรรโชกทรัพย์ (ม.๓๓๓)

ร่วมกระทำผิด (ม.๘๓)

หลายกรรม (ม.๙๑)

ผู้เสียหายและประจักษ์พยานในที่เกิดเหตุให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งพนักงานอัยการมีความเห็นควรสั่งฟ้องแล้ว ร่วมกับพวกอีกหลายคนกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แต่ผู้เสียหายและพยานดังกล่าวไม่ได้ให้การยืนยันถึงผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ คงได้ความเพียงว่าขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาทั้งสองอยู่ที่รถซึ่งจอดอยู่ที่ข้างข้าวโพด ไม่รู้เห็นการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ที่กระทำความผิด เหตุการณ์ในวันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๐ ผู้เสียหายและพยานในที่เกิดเหตุไม่ได้ให้การถึงผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ว่าอยู่ในที่เกิดเหตุหรือร่วมกระทำความผิดด้วยแต่อย่างใด คดีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ ซึ่งเป็นทหารและพวกหลายคนไปที่สำนักงานอุทยานแห่งชาติ ขอยืมรถยนต์จากหัวหน้าอุทยานโดยแจ้งว่าจะไปใช้ในราชการ หัวหน้าอุทยานจึงมอบให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถยนต์ให้ผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ กับพวกโดยมีผู้ต้องหาที่ ๒ นั่งไปด้วย ซึ่งผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ เป็นเจ้าหน้าที่อุทยานแห่งชาติแม่ปิง แล้วผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ กับพวกซึ่งมีอาวุธปืนเอ็ม ๑๖ และอาวุธปืนอื่น ๆ พร้อมไฟฉายติดตัวทุกคนบอกให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถไปยังบ้านผู้เสียหายในไร่ข้าวโพด ตำบลแม่พริก อำเภอแม่พริก จังหวัดลำปาง ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับรถไปจอดห่างบ้านผู้เสียหายประมาณ ๒๐ เมตร โดยผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ รออยู่ที่บริเวณรถ

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ส่วนผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ กับพวกเข้าไปในบ้านผู้เสียหาย แล้วพูดกับผู้เสียหายว่ามาจากกองทัพภาค ๓ มาอยู่อย่างนี้ได้อย่างไร รู้ไหมว่าเป็นที่ป่าสงวนให้รีบออกไป หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ กับพวกออกจากบ้านผู้เสียหายกลับไปพร้อมผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ ในวันต่อมาผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ กับพวกไปพบผู้เสียหายอีกโดยมีอาวุธปืนติดตัวและใช้รถยนต์คันที่ขอยืมจากหัวหน้าอุทยานเป็นพาหนะแต่ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ ไม่ได้ไปด้วย แล้วพวกผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ พูดไล่ผู้เสียหายออกจากพื้นที่และพวกของผู้ต้องหาที่ ๔ กระชากผู้เสียหายให้นอนคว่ำหน้าลงบนพื้นดินใช้เท้ากระแทกหลังไหล่ และเตะคางผู้เสียหายแล้วผู้ต้องหาที่ ๔ ลักเอาใบแสดงการเสียภาษีที่ดินจำนวน ๒ ใบ พระเครื่อง ๑ องค์ สายโทรศัพท์ ๑ เส้น ราคาประมาณ ๑,๕๐๐ บาทของผู้เสียหายไป หลังจากนั้นผู้ต้องหาที่ ๓, ที่ ๔ และพวกลักพาตัวผู้เสียหายขึ้นรถยนต์คันดังกล่าวพาไปที่บ้านผู้ใหญ่บ้านแจ้งว่าผู้เสียหายบุกรุกป่าสงวน แล้วพาผู้เสียหายกลับไปส่งที่บ้านผู้เสียหายโดยบอกผู้เสียหายว่าหากอยู่ต่อให้รวบรวมเงินจากชาวบ้านที่บุกรุกป่าให้ได้ ๒๐๐,๐๐๐ บาทไปให้ผู้ต้องหาที่ ๔ ผู้เสียหายจึงร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีนี้

คดีมีปัญหาคือการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑, ที่ ๒ ร่วมกระทำความผิดกับผู้ต้องหาที่ ๓ ที่ ๔ กับพวก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีนี้ผู้เสียหายและประจักษ์พยานในที่เกิดเหตุให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ซึ่งพนักงานอัยการมีความเห็นควรสั่งฟ้องแล้ว ร่วมกับพวกอีกหลายคนกระทำความผิดตามข้อกล่าวหา แต่ผู้เสียหายและพยานดังกล่าวไม่ได้ให้การยืนยันถึงผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ คงได้ความจากนาย ป. ผู้ช่วยอุทยานแห่งชาติ และผู้ต้องหาที่ ๑ กับที่ ๒ ว่าคืนเกิดเหตุ ทหารมาขอยืมรถยนต์ของอุทยานแห่งชาติไปปฏิบัติภารกิจด้านการข่าว นาย ป. ให้ผู้ต้องหาทั้งสองร่วมไปด้วยโดยผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นคนขับ ขณะเกิดเหตุผู้ต้องหาทั้งสองอยู่ที่รถซึ่งจอดอยู่ที่ข้างป่า ไม่รู้เห็นการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๓ และที่ ๔ ที่กระทำความผิดเกิดเหตุแม้ผู้เสียหายและนาย อ. จะพบเห็นผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ อยู่ที่รถ แต่ก็ไม่ได้ให้การกับพนักงานสอบสวนยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ เป็นคนร่วมกระทำความผิดด้วย ส่วนเหตุการณ์ในวันต่อมาผู้เสียหายและพยานในที่เกิดเหตุไม่ได้ให้การถึงผู้ต้องหาที่ ๑ และที่ ๒ ว่าอยู่ในที่เกิดเหตุหรือร่วมกระทำความผิดด้วยแต่อย่างใด คดีมีพยานหลักฐานไม่พอฟ้อง

ชี้ขาดไม่ฟ้อง ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันบุกรุกเคหสถานของผู้อื่นในเวลา กลางคืนโดยมีอาวุธร่วมกันลักทรัพย์ในเคหสถานโดยทำอันตรายสิ่งกีดกันสำหรับคุ้มครอง บุคคลหรือทรัพย์ และร่วมกันพยายามกระทำความผิดโดยมีอาวุธ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕, ๓๓๗, ๓๖๕, ๘๐, ๘๓, ๙๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย อาญา (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๑๑ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย อาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ฝากสินค้าให้ขาย ขายได้แล้วไม่ส่งเงินให้เจ้าของ ผิดykkอก

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๐/๒๕๕๑

ป.อาญา ยักยกอก (ม.๓๕๒)

ผู้ต้องหาได้รับฝากไม้แปรรูปไว้จากผู้กล่าวหาจริง แต่ผู้ต้องหาอ้างเหตุผลปฏิเสธความรับผิดชอบที่จะคืนไม้ให้ผู้กล่าวหา จนสุดท้ายอ้างว่าไม่ได้ซื้อไม้จากผู้กล่าวหา ไม่รู้จักผู้กล่าวหา และบอกว่าผู้กล่าวหาเอาไม้ไปหมดแล้ว พฤติการณ์การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาทุจริตเบียดบังเอาไม้แปรรูปที่ผู้กล่าวหาฝากไว้เป็นของตน เป็นความผิดฐานยักยกอก

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้กล่าวหาได้นำสินค้าไม้แปรรูป (ไม้เต็ง) จากบริษัท ร. ผู้เสียหายไปส่งให้กับร้าน ห. ซึ่งมีผู้ต้องหาเป็นเจ้าของร้านรับสินค้าไว้ ต่อมา ผู้กล่าวหาได้ไปเก็บค่าไม้แปรรูปเป็นจำนวนเงินทั้งสิ้น ๑,๐๑๐,๐๐๐ บาท โดยผู้ต้องหาได้ออกเช็คชำระค่าไม้แปรรูปให้จำนวน ๓ ฉบับ ฉบับแรกจำนวนเงิน ๑๑๐,๐๐๐ บาท ฉบับที่ ๒ จำนวนเงิน ๔๕๐,๐๐๐ บาท และฉบับที่ ๓ จำนวนเงิน ๔๕๐,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ต้องหาได้ดึงเรื่องไม่แตกเสียหายบ้างเล็กน้อยผู้กล่าวหาจึงได้ตกลงลดราคาไม้ให้เป็นเงินจำนวน ๓,๐๐๐ บาทเศษ ผู้ต้องหาตกลงรับไม้ไว้ทั้งหมดแล้วออกเช็คชำระค่าไม้ให้ผู้กล่าวหา เมื่อเช็คทั้งสามฉบับถึงกำหนดส่งจ่ายปรากฏว่าเช็คฉบับที่ ๑ และฉบับที่ ๒ เรียกเก็บเงินได้ แต่เช็คฉบับที่ ๓ ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงินเนื่องจากผู้ต้องหาได้อายัดการส่งจ่ายเงิน โดยผู้ต้องหาบอกผู้กล่าวหาว่าลดค่าไม้แปรรูปมีตำหนิเป็นจำนวนเงินน้อยเกินไป และได้มีการเจรจาทกลงกันให้มีการหักเงินค่าไม้แปรรูปมีตำหนิเป็นจำนวน ๕๔,๓๑๔ บาท ออกจากจำนวนเงินในเช็คฉบับที่ ๓ จากจำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท เหลือเป็นเงินจำนวน ๓๙๕,๖๘๖ บาท และผู้ต้องหาได้ออกเช็คให้ใหม่ตามจำนวนดังกล่าว ซึ่งผู้กล่าวหาได้เรียกเก็บเงินตามเช็คฉบับดังกล่าวไว้เรียบร้อยแล้ว ส่วนไม้ที่มีตำหนิซึ่งได้คัดแยกออกมาวางไว้ในนอกโกดังเก็บไม้ของผู้ต้องหาที่ร้านผู้กล่าวหาได้แจ้งผู้ต้องหาว่าไม้แปรรูปมีขนาดยาวยังไม่เรียบร้อยทุกกลับ ขอฝากไว้ก่อน หากขายไม้แปรรูปดังกล่าวได้ให้ผู้ต้องหา

ขายไปได้ในราคา ๕๔,๓๑๔ บาท ไม่ให้ขายราคาต่ำกว่านั้น ซึ่งผู้ต้องหาตกลงรับฝากไว้ขาย ผู้กล่าวหาจึงได้ลงรายการไม้ไว้แล้วให้ผู้ต้องหาลงลายมือชื่อรับฝากพร้อมกับราคาไม้ ต่อมา วันเกิดเหตุผู้กล่าวหาได้มาเก็บเงินค่าไม้แปรรูปที่ฝากผู้ต้องหาขายแต่ผู้ต้องหาปฏิเสธว่าโยนไม้ทิ้งหมดแล้วเนื่องจากเกะกะสถานที่ แล้วตัดไม้ทิ้ง จ่ายเงินหมดแล้วจะคืนเป็นเศษไม้ให้นำไปต่อเอาเอง ส่วนการลงลายมือชื่อในรายการที่รับฝากไม้ไว้เป็นการเซ็นชื่อในกระดาษให้ลูกค้าทั่วไป และบอกว่าจะخذใช้ค่าไม้แปรรูปให้จำนวน ๕๐๐ บาท แต่ผู้กล่าวหาไม่ตกลง ผู้ต้องหาจึงตกลงจะคืนไม้แปรรูปให้โดยจะคัดไม้แปรรูปไว้แล้วให้ผู้กล่าวหาไปดูว่าจะยอมรับคืนได้หรือไม่ เมื่อผู้กล่าวหาไปขอดูไม้แปรรูปที่ผู้ต้องหาบอกว่าจะคืนให้ ผู้ต้องหากลับบอกว่าไม้เอาไว้หน้าร้านนานแล้วถูกขโมยลักไป หากอยากได้คืนให้ไปฟ้องศาล ผู้เสียหายจึงมอบอำนาจให้ผู้กล่าวหาร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหากระทำความผิดฐานลักขโมยหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหารับฝากไม้แปรรูปไว้จากผู้กล่าวหาจริงและได้ความจากการถ้อยคำของพยานระหว่างผู้กล่าวหาและผู้ต้องหา ขณะที่ผู้กล่าวหาไปทวงถามไม้แปรรูปที่ฝากผู้ต้องหาไว้ตามที่มีการบันทึกไว้ในวิธีคดีของกลางว่า ผู้ต้องหาล้างเหตุผลปฏิเสธความรับผิดชอบที่จะคืนไม้ให้ผู้กล่าวหา จนสุดท้ายอ้างว่าไม่ได้ซื้อไม้จากผู้กล่าวหา ไม่รู้จักผู้กล่าวหา และบอกว่าผู้กล่าวหาเอาไม้ไปหมดแล้ว พฤติการณ์การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่เจตนาทุจริตเบียดบังเอาไม้แปรรูปที่ผู้กล่าวหาฝากไว้เป็นของตนเองเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา คำให้การของผู้ต้องหาในชั้นสอบสวนที่อ้างว่าไม่อาจคืนไม้ที่ผู้กล่าวหาฝากไว้ขายได้ เนื่องจากไม้เสียหายไม่อยู่ในสภาพเดิมและไม่ครบจำนวนที่ฝากผู้ต้องหายินยอมชดเชยราคาไม้หรือหาไม้แปรรูปใหม่มาคืนให้ แต่ผู้กล่าวหาไม่รับข้อเสนอ นั้นเป็นเพียงข้ออ้างให้ตนเองพ้นผิดเท่านั้น ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานลักขโมย ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นฝ่ายก่อเหตุแม้ถูกทำร้ายก่อนอ้างไม่ได้ว่าเป็นการป้องกันตัว

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๒/๒๕๕๑

ป.อาญา ฝ่ายผู้อื่น (ม. ๒๘๘, ๙๑, ๓๓)

ผู้ต้องหาเป็นฝ่ายก่อเหตุหาเรื่องโต้เถียงกับฝ่ายผู้ตายและถูกฝ่ายผู้ตายทำร้ายก่อน
จึงใช้อาวุธปืนยิงผู้ตาย อ้างไม่ได้ว่าเป็นการป้องกันตัว เป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่น

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้ต้องหาเป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจประจำสถานีตำรวจภูธรกิ่งอำเภอวังสมบูรณ์ ได้ขับรถจักรยานยนต์เข้าไปเติมน้ำมันเป็นเงิน ๕๐ บาท ที่สถานีบริการน้ำมันที่เกิดเหตุ ซึ่งมีนาย ว. และนาง พ. ผู้ตายทั้งสองกับพวกอีก ๑ คน เป็นพนักงานบริการ นาย ว. ผู้ตายเติมน้ำมันให้ผู้ต้องหา แล้วมีปัญหาเติมน้ำมันไม่ครบขาดไป ๒๕ สตางค์ จึงเกิดโต้เถียงกัน นาง พ. ผู้ตายไม่มีเหรียญ ๒๕ สตางค์ทอนให้ โดยจะทอนให้ผู้ต้องหาเป็นเงิน ๑ บาท แต่ผู้ต้องหาไม่ยอมรับบอกว่าเอาเงินที่ขาดอยู่ ๒๕ สตางค์ ซึ่งผู้ต้องหาเคยมีปัญหาในลักษณะนี้มาก่อนเมื่อมาเติมน้ำมันที่สถานีบริการน้ำมันที่เกิดเหตุ นาย ว. ผู้ตายกับผู้ต้องหาได้ยืนอยู่จุดกระชากกันไปมา นาง พ. ผู้ตายได้ใช้หลอดไฟนีออนตีศีรษะผู้ต้องหา ผู้ต้องหาได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายทั้งสองหลายนัดเป็นเหตุให้ผู้ตายทั้งสองถึงแก่ความตาย ผู้ต้องหาอ้างว่าเป็นการป้องกันตัว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดฐานฆ่าผู้อื่นหรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เหตุที่ผู้ต้องหาใช้อาวุธปืนยิงนาย ว. และนาง พ. ผู้ตายเนื่องจากผู้ต้องหาไม่พอใจนาย ว. ผู้ตาย ที่เติมน้ำมันให้ไม่ครบขาดไป ๒๕ สตางค์ เมื่อนาง พ. ผู้ตายจะทอนเงินให้ ๑ บาท เพราะไม่มีเหรียญ ๒๕ สตางค์ ผู้ต้องหาก็กหาเรื่องไม่ยอมรับโดยจะเอาเงินทอน ๒๕ สตางค์ จึงเกิดการโต้เถียงกับนาย ว. ผู้ตายกับผู้ต้องหา และมีการยืนอยู่จุด

กระชากกันไปมา นาง พ. ผู้ตายได้ใช้หลอดไฟนีออนตีศีรษะผู้ต้องหา ผู้ต้องหาจึงชักอาวุธปืนยิงผู้ตายทั้งสองหลายนัดและยิงในขณะที่ผู้ตายทั้งสองวิ่งหลบหนีด้วย ไม่ใช่ยิงป้องกันตัวในระยะประชิดตามที่ผู้ต้อหากกล่าวอ้าง โดยนาย ว. มีบาดแผลถูกยิง ๖ รอยนาง พ. มีบาดแผลถูกยิง ๓ จุด พบปลอกกระสุนปืนของกลางจำนวน ๘ ปลอก ตกกระจัดกระจายอยู่ในบริเวณที่เกิดเหตุ ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสอดคล้องกับคำให้การครั้งแรกของนาย ธ. ที่ให้การหลังเกิดเหตุเพียง ๑ วัน ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ต้องหาไม่พอใจเรื่องเติมน้ำมันรถยนต์ให้ผู้ต้องหาไม่ครบ และไม่ยอมรับเงินทอน ๑ บาท จึงเกิดการโต้เถียงวิวาทกัน ผู้ต้องหาจึงใช้อาวุธปืนยิงนาย ว. และนาง พ. ลูกจ้างสถานีบริการน้ำมันถึงแก่ความตาย ผู้ต้องหาไม่อาจอ้างได้ว่าเป็นการป้องกันตัว การกระทำของผู้ต้องหาเป็นความผิดตามข้อกล่าวหา โดยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานฆ่าผู้อื่น ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๘, ๙๑, ๓๓ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๒๖ มาตรา ๔ ขอรืบของกลาง

นำเชื่อว่าผู้ต้องหาซื้อรถยนต์ของกลางไว้โดยไม่รู้ว่าป้ายทะเบียนรถยนต์ ป้ายภาษีและคู่มือจดทะเบียนรถยนต์เป็นเอกสารปลอม

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๘/๒๕๕๑

ป.อาญา ปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอม (ม.๒๖๕, ๒๖๘)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นผู้ช่วยผู้จัดการธนาคาร ซื้อรถยนต์เก๋งของกลางมาใช้โดยเปิดเผย
ผู้ต้องหาที่ ๒ (ที่พนักงานอัยการสั่งฟ้อง) เป็นผู้ดำเนินการจดทะเบียนโอนคู่มือจดทะเบียน
รถยนต์ให้ผู้ต้องหาที่ ๑ แม้ป้ายทะเบียนรถยนต์ ป้ายแสดงการเสียภาษีและสมุดคู่มือจดทะเบียน
รถยนต์ที่ติดรถมาจะเป็นเอกสารปลอม นำเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่รู้

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุเวลากลางวัน ขณะที่ผู้กล่าวหาและ
จำเลยตำรวจ ก. ซึ่งเป็นเจ้าพนักงานตำรวจประจำสถานีตำรวจนครบาลดอนเมืองกำลังปฏิบัติ
หน้าที่อำนวยความสะดวกด้านจราจรอยู่ที่ถนนสรองประภา แขวงสีกัน เขตดอนเมือง กรุงเทพมหานคร
ได้มีผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ขับซื้อรถยนต์ยี่ห้อเซฟโรเล็ต สีดำ ลักษณะเก๋งสองตอน ขับผ่านมา
ผู้กล่าวหาสังเกตว่าแผ่นป้ายทะเบียนที่ติดอยู่ด้านหน้าและหลังของรถยนต์ดังกล่าวไม่ใช่แผ่น
ป้ายทะเบียนที่ส่วนราชการออกให้ ผู้กล่าวหาจึงใช้วิทยุแจ้งจำเลยตำรวจ ก. ซึ่งกำลังปฏิบัติงาน
อยู่ข้างหน้าให้ตรวจสอบรถยนต์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ขับซื้อดังกล่าว จากการตรวจสอบปรากฏว่า
แผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ ซึ่งติดอยู่ที่ด้านหน้าและด้านหลังตัวรถ จำนวน ๒ แผ่น ดังกล่าว
ไม่ใช่ป้ายทะเบียนรถยนต์ของส่วนราชการออกให้ แผ่นป้ายแสดงการเสียภาษีรถยนต์ประจำปี
๒๕๕๐ สิ้นอายุวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๕๐ ซึ่งติดอยู่ที่กระจกหน้ารถยนต์มีลักษณะสีซีดจาง
ผิดปกติไม่เหมือนแผ่นป้ายแสดงการเสียภาษีทั่วๆ ไป ต่อมาจากการตรวจสอบพบว่าสมุดคู่มือ
จดทะเบียนรถยนต์เป็นเอกสารปลอม เลขหมายประจำตัวรถและเลขหมายประจำตัว

เครื่องยนต์ไม่ตรงกับหมายเลขทะเบียนรถคันดังกล่าว แต่ตรงกับรถยนต์อีกหมายเลขทะเบียนหนึ่ง ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การว่าได้ปรึกษากับนางสาว ม. เพื่อนร่วมงานเรื่องอยากเปลี่ยนรถยนต์เก่าที่ใช้มานานแล้ว โดยต้องการซื้อรถยนต์มือสองที่สภาพยังใหม่ นางสาว ม. ได้แนะนำให้ปรึกษากับนาย ว. สามีของนางสาว ม. แล้วนาย ว. ได้ติดต่อซื้อรถยนต์คันดังกล่าวให้โดยพาผู้ต้องหาที่ ๑ ไปพบ นาย ส. ผู้ต้องหาที่ ๒ และได้มีการตกลงซื้อรถคันดังกล่าว ซึ่งมีชื่อนางสาว ป. เป็นเจ้าของและต่อมาผู้ต้องหาที่ ๒ ได้ส่งมอบรถและผู้ต้องหาที่ ๒ ได้จัดการโอนชื่อเจ้าของในหนังสือคู่มือจดทะเบียนรถเป็นชื่อผู้ต้องหาที่ ๑ ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้มอบเงินราคารถ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ให้ผู้ต้องหาที่ ๒ ไป

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีมีนาย ว. ให้การยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ซื้อรถยนต์ ซึ่งมีแผ่นป้ายทะเบียนรถคันเดียวกับแผ่นป้ายแสดงการเสียภาษีรถยนต์ของกลางติดอยู่แล้วจากผู้ต้องหาที่ ๒ (พนักงานอัยการมีความเห็นควรสั่งฟ้องแล้ว) ส่วนใบคู่มือจดทะเบียนรถของกลาง ผู้ต้องหาที่ ๒ ก็เป็นผู้ไปดำเนินการขอให้ผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีหลักฐานใดยืนยันว่าผู้ต้องหาที่ ๑ มีส่วนรู้เห็นในการทำเอกสารปลอมดังกล่าว เมื่อพิจารณาประกอบกับฐานะของผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งทำงานที่ธนาคาร ก. สาขาท่าอากาศยานกรุงเทพในตำแหน่งผู้ช่วยผู้จัดการ และพฤติการณ์ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ใช้รถยนต์คันของกลางโดยเปิดเผย น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ซื้อรถยนต์คันของกลางไว้โดยไม่รู้ว่าป้ายทะเบียนรถ ป้ายแสดงการเสียภาษีประจำปี และใบคู่มือจดทะเบียนรถของกลางเป็นเอกสารปลอมจึงได้ใช้รถยนต์ของกลางซึ่งติดป้ายทะเบียนและป้ายแสดงการเสียภาษีประจำปีตลอดมา ผู้ต้องหาจึงขาดเจตนาใช้เอกสารราชการปลอมชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานปลอมเอกสารราชการและใช้เอกสารราชการปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๖๕, ๒๖๘

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ลำพังคำให้การชั้นสอบสวนของผู้กล่าวหาซึ่งเป็นพยานบอกเล่า
เมื่อไม่ได้ตัวผู้กล่าวหาและพยานอื่นมายืนยันการกระทำผิดเพิ่มเติม
ยังไม่พอพ้องผู้ต้องหา

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๕๘/๒๕๕๑

พ.ร.บ. อาวุธปืนฯ (ม.๓, ๘ ทวิ, ๓/๒, ๓/๒ ทวิ)

ป.อาญา หน่วยเหี่ยวกักขัง (ม.๓๑๐, ๘๓)

คดีมีเพียงคำให้การผู้กล่าวหาว่า ผู้ต้องหาซึ่งเคยอยู่กักขังนาง ว. ภรรยา
ของผู้กล่าวหาก่อน มาจุดกระชากนาง ว. ขึ้นรถแท็กซี่ไป ผู้กล่าวหาเข้าช่วยนาง ว.
ที่ร้องขอความช่วยเหลือก็ถูกพวกของผู้ต้องหาอีกสองคนชักปืนขนาด ๑๑ มม.
ออกมาขู่ผู้กล่าวหาจึงไม่กล้าช่วย ต่อมาจึงเข้าร้องทุกข์ ต่อมาเมื่อพนักงานสอบสวน
สวนแจ้งให้ผู้กล่าวหามาพบเพื่อสอบสวนเพิ่มเติมและสเก็ตซ์ภาพคนร้าย
กลับติดตามตัวไม่ได้ ส่วนนาง ว. ก็ไม่ได้มาให้การ พยานอื่นไม่มีทั้งที่เป็นที่ชุมนุมชน
หลักฐานจึงไม่พอพ้องผู้ต้องหา

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุเวลาประมาณ ๑๕.๐๐ นาฬิกา
ขณะที่ผู้กล่าวหา กับนาง ว. กำลังจำหน่ายสินค้าประเภทเสื้อผ้ามือสองอยู่บริเวณใกล้
ป้ายหยุดรถประจำทางหน้าสโมสรราชนาวิ ถนนมหาราช แขวงพระบรมมหาราชวัง
เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร ได้มีผู้ต้องหา ซึ่งเคยอยู่กักขังในสำมะโนภรรยา กับนาง ว. มา
ก่อนที่นาง ว. จะมาจดทะเบียนสมรสและอยู่กักขังกับผู้กล่าวหาและมักติดตามหาเรื่อง
ผู้กล่าวหากับนาง ว. เพื่อนำตัวนาง ว. กลับไปอยู่กักขังด้วยกัน ได้นั่งรถรับจ้างสาธารณะ
(แท็กซี่) กับพวกอีกสองคนมาจอดห่างจากผู้กล่าวหาและภรรยาประมาณ ๔ เมตร
แล้วผู้ต้องหาลงจากรถตรงเข้าใช้กำลังจุดกระชากนาง ว. ไปขึ้นรถที่จอดรออยู่

ผู้กล่าวหาเข้าช่วยนาง ว. ที่ร้องขอความช่วยเหลือ แต่ถูกชายคนหนึ่งในจำนวนสองคนที่มา กับผู้ต้องหาและยืนคุมเชิงอยู่ที่รถชักอาวุธปืนอัตโนมัติ ขนาด ๑๑ มม. สีดำ ออกมาช่วย ผู้กล่าวหาจึงไม่กล้าเข้าช่วยเหลือ ผู้ต้องหากับพวกจึงพานาง ว. หลบหนีไปได้ ผู้กล่าวหาทราบว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้รับเหมาก่อสร้างอยู่ที่ถนนสุขุมวิท ซอย ๓ และซอย ๓/๑ จึงไปตามหาแต่ไม่ พบจึงเข้าร้องทุกข์และแจ้งดำเนินรูปพรรณคนร้ายทั้งสามคนต่อพนักงานสอบสวน สน. พระราชวัง แต่ภายหลังเมื่อพนักงานสอบสวนแจ้งให้ผู้กล่าวหามาพบเพื่อสอบถามคำ เพิ่มเติมและสเก็ตซ์ภาพคนร้าย ผู้กล่าวหาไม่มาพบพนักงานสอบสวนโดยนางสาว จ. พี่สาวของผู้กล่าวหาซึ่งพักอยู่บ้านเดียวกันให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า ผู้กล่าวหาเป็น โรคประสาทอ่อนๆ ชอบอาละวาด ไม่ชอบทำงานเอาแต่เที่ยวเตร่ เคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจ ดักเตือนเกี่ยวกับความประพฤติมาแล้ว และผู้กล่าวหาออกจากบ้านไปนานแล้วไม่เคย ติดต่อกลับมาที่บ้านเลย เมื่อผู้กล่าวหาไม่มายืนยันการกระทำผิดของผู้ต้องหา พนักงาน สอบสวนเห็นว่าพยานหลักฐานไม่พอพ้องจึงมีความเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหา ในชั้น อัยการสูงสุดได้สั่งให้พนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติม โดยให้ทำการสอบสวน นาง ว. แต่พนักงานสอบสวนไม่อาจติดตามตัวนาง ว. มาสอบสวน

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาก่อทำความผิดตามข้อกล่าวหา หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า คดีไม่ได้ตัวนาง ว. ซึ่งเป็นพยานสำคัญที่จะ ยืนยันให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าตามวัน เวลาเกิดเหตุ นาง ว. ถูกผู้ต้องหากับ พวกพร้อมกันหน่วงเหนี่ยว กักขัง หรือกระทำความผิดประการใดให้ต้องปราศจากเสรีภาพใน ร่างกาย จริงหรือไม่ อย่างไร แม้จะมีผู้กล่าวหาให้การเป็นประจักษ์พยานยืนยันไว้ตาม คำให้การชั้นสอบสวน ว่าขณะเกิดเหตุ เห็นผู้ต้องหาใช้กำลังจู่โจมกระชากพานาง ว. ซึ่งเป็น ภรรยาของตนขึ้นรถไป โดยมีพวกอีกคนหนึ่งที่มาด้วยกันใช้อาวุธปืนที่พาติดตัวมาข่มขู่ไม่ให้ ผู้กล่าวหาเข้าช่วยเหลือ แต่พนักงานสอบสวนก็ไม่ได้ได้รับความร่วมมือจากผู้กล่าวหาเพื่อ ยืนยันข้อเท็จจริงเพิ่มเติม โดยผู้กล่าวหาไม่มาพบพนักงานสอบสวนอีกเลยทั้งที่นาง ว.

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

เป็นภรรยาของตน และบริเวณที่เกิดเหตุเป็นย่านชุมชนหนาแน่น แต่ไม่ปรากฏพยานหลักฐานใด ยืนยันคำให้การของผู้กล่าวหาว่ามีมูลความจริง พยานหลักฐานเท่าที่ปรากฏไม่พอพ้อง ผู้ต้องหา ชี้ขาดไม่ฟ้องผู้ต้องหา ฐานร่วมกันหน่วงเหนี่ยวหรือกักขังผู้อื่น หรือกระทำความผิด ประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย มีอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนท้องที่ และพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีอาวุธปืนติดตัว ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๑๐ , ๘๓ พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๔๙๐ มาตรา ๗, ๘ ทวิ, ๗๒, ๗๒ ทวิ คำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๔๔ พ.ศ.๒๕๑๙ ข้อ ๓, ๖, ๗

พฤติการณ์ฟังได้ว่ามีเจตนาฆ่า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๓/๒/๒๕๕๑

ป.อาญา พยายามฆ่า (ม.๒๔๘, ๘๐)

ผู้ต้องหาใช้ขวานขนาดใหญ่ฟันผู้เสียหายที่ศีรษะขณะผู้เสียหายนั่งรับประทาน
อาหารและดื่มสุราโดยไม่ทันระวังตัว ผู้ต้องหาเลือกฟันที่ศีรษะ จนศีรษะผู้เสียหายแตก
อ้าออกเมื่อขวานหลุดมือยังชักมีดปลายแหลมจะแทงผู้เสียหายอีก เป็นพยายามฆ่า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ตามวันเวลาเกิดเหตุ ผู้เสียหายไปช่วยงานศพ แล้วร่วมรับประทาน
อาหารและดื่มสุรากับเพื่อนบ้านที่มาช่วยงานอยู่บริเวณใต้ถุนบ้านเกิดเหตุ จนกระทั่งเวลา
ประมาณ ๑๖.๐๐ นาฬิกา ผู้ต้องหาซึ่งรถจักรยานยนต์เข้ามาจอดภายในบริเวณบ้านแล้วเดินตรง
เข้าใช้ขวานขนาดใหญ่ขนาด ๓ x ๔ นิ้ว ด้ามยาวประมาณ ๑๒ นิ้ว ที่พาดิตัวมาฟันถูกกลางศีรษะ
ของผู้เสียหาย ๑ ครั้ง โดยไม่ทราบสาเหตุ นาย จ. ที่นั่งอยู่ด้วยจึงช่วยปัดขวานจากมือ
ผู้ต้องหาหล่นลงพื้น แต่ผู้ต้องหากลับดึงมีดปลายแหลมใบมีดกว้างประมาณ ๑ นิ้ว ยาว
ประมาณ ๑๒ นิ้ว ที่พกอยู่ออกมาจะแทงผู้เสียหายซ้ำ แต่มีผู้เข้าห้ามดึงแยกผู้ต้องหาออก
ผู้ต้องหาพูดขึ้นว่า “นี่เป็นการสังฆอน” แล้วเดินหนีไป ผู้เสียหายมีบาดแผลบริเวณหนังศีรษะ
ฉีกขาดยาว ๑๕ ซม. กะโหลกศีรษะอ้าออก ลึกถึงชั้นเยื่อหุ้มสมอง ต้องผ่าตัดสมองและ
เย็บแผล แพทย์ลงความเห็นรักษาหายภายใน ๑ เดือน ผู้ต้องหาชดใช้ค่าเสียหายให้ผู้เสียหาย
อ้างว่าทำไปโดยไม่รู้สึกตัวเพราะช่วยงานศพอดนอนและดื่มสุรา

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานพยายามฆ่าผู้อื่น หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า ผู้ต้องหาใช้ขวานขนาดใหญ่ฟันผู้เสียหาย ขณะ
ผู้เสียหายนั่งรับประทานอาหารและดื่มสุราโดยไม่ทันระวังตัว โดยผู้ต้องหาเลือกฟันที่ศีรษะ ซึ่งเป็น

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

อวัยวะส่วนสำคัญที่ทำให้ถึงแก่ความตายได้ ผู้ต้องหาพ้นโทษโดยแรงถึงกับกะโหลกศีรษะ
ของผู้เสียหายแตก้าออก ลึกถึงชั้นเยื่อหุ้มสมอง เมื่อมีผู้ขัดขวางจนขวานหลุดจากมือผู้ต้องหาแล้ว
ผู้ต้องหายังได้ชักอาวุธมีดปลายแหลมออกมาจะแทงทำร้ายผู้เสียหายอีก ตามพฤติการณ์
การกระทำของผู้ต้องหาดังกล่าวฟังได้ว่าผู้ต้องหาเจตนาฆ่าผู้เสียหาย เมื่อผู้เสียหาย
ไม่ถึงแก่ความตาย ผู้ต้องหาจึงมีความผิดฐานพยายามฆ่า ซึ่งขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาฐานพยายามฆ่าผู้อื่น
ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๔๔, ๔๐

ผิดฐานลงข้อความเท็จในบัญชีเพื่อลงผู้ถือหุ้นหรือบุคคลทั่วไปตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์ฯ

พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ แล้ว ก็ยังผิดตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์ฯ มาตรา ๓๐๖

และฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญาได้

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๕๔๕/๒๕๕๑

พ.ร.บ. หลักทรัพย์ฯ (ม.๓๐๖)

ป.อาญา ฉ้อโกงประชาชน (ม.๓๔๓, ๙๐)

ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นกรรมการซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลตาม พ.ร.บ.หลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ.๒๕๓๕ ลงบัญชีเท็จส่งข้อมูลงบการเงิน ประจำปี พ.ศ.๒๕๔๗ ต่อ ก.ล.ต.และ ต.ล.ท. พร้อมกับเผยแพร่ข้อมูลงบการเงินดังกล่าว ในเว็บไซต์ของ ต.ล.ท. ว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ มีกำไรสุทธิ ๒๔.๖๐ ล้านบาท โดยบอก รายละเอียดรายได้บางส่วนว่าได้มาจากการดำเนินงานให้บริษัทใด เป็นเงินเท่าใด ซึ่งเป็น ความเท็จ ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๔๘ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ส่งงบการเงินไตรมาส ๒ ไตรมาส ๓ แสดงกำไรสุทธิอีก ต.ล.ท. ได้อนุมัติให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ออกจากกลุ่มบริษัทที่กำลัง ฟันฟูและต่อมาได้ปลดเครื่องหมาย SP และอนุญาตให้ซื้อขายหุ้นได้ ทำให้หุ้นของบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๕ มีราคาสูงขึ้น และผู้ต้องหาที่ ๑ เทขายหุ้นของผู้ต้องหาที่ ๕ ที่ตนซื้อเก็บไว้ ในราคาถูกจนเกือบหมด ในวันแรกที่ได้รับอนุญาตซื้อขายหุ้นได้มีนักลงทุนและผู้เสียหายที่ ๓ เข้าซื้อหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ต่อเนื่องกัน หลังจากนั้น ก.ล.ต. เห็นว่า การจัดทำบัญชีของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ประจำปี พ.ศ.๒๕๔๗ ไม่ถูกต้องตรงต่อความเป็นจริงและพบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เทขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ที่ถือไว้ ๒๔.๓ ล้าน หุ้นออกไปจนเหลือ ๒๐๐ หุ้น จึงร้องทุกข์เป็นคดีนี้และวันรุ่งขึ้น ต.ล.ท. ได้แขวนป้าย SP ห้ามซื้อขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ อีกครั้ง ดังนั้นการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ นอกจากจะมีความผิดฐานลงข้อความเท็จในบัญชีแล้วยังมีความผิดฐานเป็นกรรมการ ซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลตลาดหลักทรัพย์โดยทุจริต ร่วมกัน หลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จแก่ประชาชนฯ และฉ้อโกงประชาชนด้วย

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑

ข้อเท็จจริงได้ความว่า บริษัท พ. ผู้ต้องหาที่ ๕ จดทะเบียนเป็นบริษัทมหาชนและจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๕ ผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นกรรมการผู้มีอำนาจ ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๔๒ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ต.ล.ท.) ได้ประกาศห้ามการซื้อขายหุ้นของบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๕ ชั่วคราว (SP) หลังจากนั้นบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ถูกเจ้าหน้าที่ฟ้องล้มละลาย ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๔๔ ให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ เข้ารับการฟื้นฟูกิจการ ซึ่งผู้บริหารแผนฟื้นฟูกิจการกำหนดให้ปรับปรุงบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ โดยให้เพิ่มทุนจำนวน ๑๙๙.๕ ล้านบาท เมื่อมีการเพิ่มทุนปรากฏว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ถือหุ้น ๒๔.๓ ล้านบาท ส่วนที่เหลือมีบุคคลอื่นเข้าถือหุ้นจนครบจำนวนหุ้นที่เพิ่มทุน ต่อมาวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ออกจากแผนฟื้นฟูกิจการ และวันรุ่งขึ้นมีการจดทะเบียนเปลี่ยนแปลงให้ผู้ต้องหาที่ ๑ กับบุคคลอื่นอีกสามคนเป็นกรรมการของบริษัท ผู้ต้องหาที่ ๕ ต่อมาวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๔๔ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ได้ส่งข้อมูลงบการเงินประจำปี พ.ศ.๒๕๔๓/ ต่อคณะกรรมการกำกับตลาดหลักทรัพย์ฯ (ก.ล.ต.) และ ต.ล.ท. พร้อมเผยแพร่ข้อมูลงบการเงินดังกล่าวในเว็บไซต์ของ ต.ล.ท. ว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ มีกำไรสุทธิจำนวน ๒๔.๖๐ ล้านบาท โดยส่วนหนึ่งของรายได้มาจากการรับจ้างเป็นที่ปรึกษาโครงการก่อสร้างให้กับบริษัท ช. เป็นเงิน ๖,๘๘๐,๐๐๐ บาท และการรับจ้างศึกษาความเป็นไปได้และจัดหาแหล่งเงินทุนให้โครงการก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ของบริษัท ด. เป็นเงิน ๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมกับขอให้ ต.ล.ท. พิจารณาปลดบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ออกจากบริษัทที่อยู่ในระหว่างฟื้นฟูกิจการกลับเข้าสู่หมวดอุตสาหกรรมปกติ เพราะมีกำไรจากการดำเนินการแล้ว แต่ ก.ล.ต. ได้รายงานให้ ต.ล.ท. ทราบว่างบการเงินประจำปี พ.ศ.๒๕๔๓ ที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ส่งมามีข้อมูลผิดปกติน่าสงสัย แต่เนื่องจากรายงานของผู้สอบบัญชีมีข้อมูลไม่ชัดเจนพอ จึงยังไม่มีประเด็นที่จะสั่งให้บริษัท ผู้ต้องหาที่ ๕ แก้ไขงบการเงินดังกล่าว หากพบการกระทำผิดจะดำเนินคดีต่อไป ต.ล.ท. จึงยังไม่ได้ดำเนินการให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ตามที่ร้องขอ ต่อมาปี พ.ศ.๒๕๔๔ บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ได้ส่งงบการเงินไตรมาส ๒ แสดงกำไรสุทธิ ๑๑.๔๒ ล้านบาท และส่งงบการเงินไตรมาส ๓ แสดงกำไรสุทธิ ๔.๘๑ ล้านบาท ครั้นเดือนธันวาคม ๒๕๔๔ ต.ล.ท. ได้อนุมัติให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ออกจากกลุ่มบริษัทที่อยู่ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ ซึ่งบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ก็ได้สรุปข้อมูลแสดงสถานะเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ ต.ล.ท. ตามข้อบังคับด้วยต่อมา

วันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๘ ต.ล.ท. ได้ปลดเครื่องหมาย SP และอนุญาตให้หุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ เข้าซื้อขาย ในตลาดหลักทรัพย์ได้ในหมวดพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ ในวันแรกที่ได้รับอนุญาตให้ซื้อขายหุ้นตามปกติได้มีนักลงทุนรวมถึงนางสาว ณ ผู้เสียหายที่ ๓ เข้าซื้อขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ในตลาดหลักทรัพย์ต่อเนื่องกัน จนกระทั่งวันที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ก.ล.ต. เห็นว่าการจัดทำบัญชีของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ประจำปี พ.ศ.๒๕๕๙ ไม่ถูกต้องตรงต่อความเป็นจริงและพบว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เทขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ที่ถือไว้จำนวน ๒๔.๓ ล้านหุ้นออกไปจนเหลือเพียง ๒๐๐ หุ้น จึงร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๔ เป็นคดีนี้ และในวันรุ่งขึ้น ต.ล.ท. ได้แขวนป้าย SP ที่หุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ อีกครั้ง โดยห้ามซื้อขายจนถึงปัจจุบัน ต่อมาวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๐ ผู้เสียหายที่ ๓ ได้ร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาที่ ๑ ในความผิดฐานเป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคล โดยทุจริตหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ และฉ้อโกงประชาชน โดยระบุว่าได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๘๓๘,๑๖๙.๑๙ บาท ต่อมาผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ ได้มีหนังสือขอความเป็นธรรมต่ออัยการสูงสุดโดยอ้างว่า บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ได้ทำสัญญาจ้างเป็นที่ปรึกษาโครงการให้บริษัท ช. และรับจ้างให้บริการการศึกษาความเป็นไปได้และจัดหาแหล่งเงินทุนให้กับบริษัท ด. และมีรายได้จากสัญญาจ้างทั้งสองฉบับจริง ซึ่งในประเด็นดังกล่าวได้ความตามทางสอบสวนในเวลาต่อมาโดยมีนาง ธ. กรรมการบริษัท ช. และบริษัท ด. ให้การยืนยันว่าไม่มีการทำงานตามสัญญาจ้างทั้งสองฉบับดังกล่าวตามที่ผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ กล่าวอ้าง เหตุที่ทำสัญญาขึ้นมาก็เพื่อให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ใช้เป็นหลักฐานในการตกแต่งบัญชีในงบการเงินว่ามีรายได้และผลกำไรในการดำเนินกิจการเท่านั้น และพนักงานสอบสวนได้ดำเนินคดีกับนาย ค. ผู้ต้องหาที่ ๔ กรรมการผู้มีอำนาจของบริษัท ด. แล้ว

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดฐานเป็นกรรมการ ผู้รับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคลในตลาดหลักทรัพย์ โดยทุจริต ร่วมกันหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จแก่ประชาชนฯ และฉ้อโกงประชาชน หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า โดยปกติงบการเงินประจำปีและงบการเงินรายไตรมาสของบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (ต.ล.ท.) ถือเป็นข้อมูลสำคัญที่นักลงทุนทั่วไปจะใช้ทำการตรวจสอบก่อนตัดสินใจลงทุนซื้อขายหุ้น (หลักทรัพย์) ของบริษัทนั้น การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ซึ่งเป็นกรรมการผู้มีอำนาจของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ได้ลงนามรับรองงบการเงินประจำปี พ.ศ.๒๕๔๗ ของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ โดยมีการตกแต่งรายได้และผลกำไรอันเป็นเท็จ และจัดส่งงบการเงินดังกล่าวเข้าเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ ต.ล.ท. ระบุว่าบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ มีรายได้ส่วนหนึ่งจากงานตามสัญญาจ้างเป็นที่ปรึกษาโครงการก่อสร้างให้กับบริษัท ช. และงานให้บริการการศึกษาความเป็นไปได้และจัดหาแหล่งเงินทุนให้โครงการก่อสร้างอสังหาริมทรัพย์ของบริษัท ด. รวมเป็นเงิน ๙,๘๘๐,๐๐๐ บาท เพื่อประสงค์ให้ ต.ล.ท. อนุมัติให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ พ้นออกจากกลุ่มบริษัทที่อยู่ในระหว่างทำการฟื้นฟูกิจการภายหลังจากถูกเจ้าหนี้ฟ้องล้มละลาย อันจะมีผลให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ สามารถซื้อขายหุ้นใน ต.ล.ท. ได้ตามปกติและเปิดโอกาสให้ประชาชนเข้ามาลงทุนซื้อขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ด้วย แต่เมื่องบการเงินประจำปี พ.ศ.๒๕๔๗ ได้ถูกจัดทำขึ้นโดยไม่ถูกต้อง ย่อมมีผลทำให้งบการเงินประจำปี พ.ศ.๒๕๔๘ ที่บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ จัดทำแสดงต่อ ต.ล.ท. และนำลงเผยแพร่ในเว็บไซต์ว่าผลการดำเนินการมีกำไรคลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงไปด้วย ทั้งการกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ เป็นเหตุ ให้ต.ล.ท. ได้ปลดประกาศห้ามการซื้อขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ชั่วคราว (SP) ออก และอนุญาตให้บริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ซื้อขายหุ้นได้เมื่อวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๔๘ ทำให้หุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ มีราคาสูงขึ้นและผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ถือโอกาสเทขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ที่ตนได้ซื้อเก็บไว้ในราคาถูกจนเกือบหมด โดยได้รับกำไรจากส่วนต่างของราคาหุ้นที่ซื้อขายกันในแต่ละวันจากนักลงทุนทั่วไปและผู้เสียหายที่ ๓ ซึ่งใช้ข้อมูลงบการเงินประจำปีและงบการเงินรายไตรมาสของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ได้จัดทำขึ้นเป็นเท็จเผยแพร่ในเว็บไซต์ของ ต.ล.ท. เป็นฐานข้อมูลในการลงทุนซื้อขายหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ในราคาที่สูงเกินกว่าความเป็นจริง พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ต้องหาที่ ๑ จึงเป็นการดำเนินการโดยมีเจตนาทุจริตหลอกลวงผู้เสียหายที่ ๓ และนักลงทุนทั่วไปให้เข้าซื้อหุ้นของบริษัทผู้ต้องหาที่ ๕ ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จและปกปิดความจริงเกี่ยวกับการจัดทำงบการเงินประจำปีและงบการเงินรายไตรมาสอันเป็นเท็จรวมทั้งสถานะความมั่นคงของบริษัท

ผู้ต้องหาที่ ๕ ทำให้ ต.ล.ท. ผู้เสียหายที่ ๓ และนักลงทุนทั่วไปดังกล่าวได้รับความเสียหาย การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ มีความผิดตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐๖ อันเป็นกรรมเดียวกับความผิดฐานเป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และ ตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ ร่วมกันกระทำหรือยินยอมให้กระทำการลงข้อความเท็จในบัญชี เพื่อลวงให้ผู้ถือหุ้นขาดประโยชน์อันควรได้ หรือลวงบุคคลใดๆ ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๑๒ ซึ่งพนักงานอัยการมีคำสั่งฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ไว้แล้ว ข้อกล่าวอ้างตามคำร้องขอความเป็นธรรมของผู้ต้องหาที่ ๑-ที่ ๓ ไม่มีน้ำหนักหักล้าง พยานหลักฐานที่ปรากฏในสำนวนได้ ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๑ ฐานเป็นกรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคล ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยทุจริต ร่วมกันหลอกลวงด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ แก่ประชาชนหรือปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชนและโดยการหลอกลวงดังว่านั้น ได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากประชาชนผู้ถูกหลอกลวง หรือบุคคลที่สามและฐานฉ้อโกงประชาชน ตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ มาตรา ๓๐๖ ประมวล กฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๓, ๙๐

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

มีแผ่นซีดีลามกจำนวนมาก อยู่รวมกับแผ่นซีดีเพลงและภาพยนตร์ ละเมิดลิขสิทธิ์ที่มีไว้เพื่อจำหน่าย ฟังได้ว่ามีไว้เพื่อประสงค์แห่งการค้า

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๐๓/๒๕๕๑

ป.อาญา เผยแพร่สิ่งอันลามก (ม. ๒๘๓)

เจ้าพนักงานตรวจพบแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามกอนาจาร จำนวน ๑,๕๘๐ แผ่น
วางอยู่รวมกับแผ่นซีดีเพลงและภาพยนตร์ละเมิดลิขสิทธิ์ที่ผู้ต้องหาซื้อไว้เพื่อจำหน่าย
น่าจะเชื่อว่าแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามกอนาจารดังกล่าวผู้ต้องหาซื้อไว้เพื่อประสงค์
แห่งการค้า

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ผู้เสียหายเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์เพลงร้องทุกชุดต่อพนักงานสอบสวน
ให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำการละเมิดลิขสิทธิ์เพลงของผู้เสียหาย ต่อมาพนักงานสอบสวน
มีหมายค้นของศาลเข้าทำการตรวจค้นบ้านผู้ต้องหา พบแผ่นวีซีดี MP3 จำนวน ๑๖๔ แผ่น
วีซีดีภาพยนตร์และคาราโอเกะจำนวน ๑,๑๔๘ แผ่น แผ่นดีวีดีภาพยนตร์ จำนวน ๓/๓ แผ่น
ซึ่งเป็นสิ่งของที่ทำการละเมิดลิขสิทธิ์ผู้เสียหาย และพบแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามกอนาจาร
จำนวน ๑,๕๘๐ แผ่น ซุกซ่อนอยู่ในนางข้าว จึงยึดแผ่นซีดี ดีวีดี ดังกล่าวเป็นของกลาง
และควบคุมตัวผู้ต้องหาดำเนินคดี

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานเพื่อประสงค์แห่งการค้า
มีไว้ซึ่งสิ่งอันลามก หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า เจ้าพนักงานตรวจพบแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามก
อนาจาร จำนวน ๑,๕๘๐ แผ่น วางอยู่รวมกับแผ่นซีดีเพลงและภาพยนตร์ละเมิดลิขสิทธิ์ที่ผู้ต้องหา
มีไว้เพื่อจำหน่าย น่าเชื่อว่าแผ่นวีซีดีภาพยนตร์ลามกอนาจารดังกล่าวผู้ต้องหาซื้อไว้เพื่อประสงค์

แห่งการค้า ชี้ขาดให้ฟ้องผู้ต้องหา ฐานเพื่อผลประโยชน์แห่งการค้า มิใช่ ทำให้แพร่หลาย
โดยประการใดๆซึ่งภาพยนตร์หรือสิ่งอื่นใดอันลามก ตามประมวลกฎหมายอาญา
มาตรา ๒๘๗, ๓๒ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๖ ขอรืบของกลาง

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ. ๒๕๕๑

ใช้บัตรทางด่วนโดยไม่ทราบว่าเป็นเอกสารสิทธิปลอม ไม่ผิด

คำชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๖๑๖/๒๕๕๑

ป.อาญา น้อยโอง, ใช้เอกสารสิทธิปลอม (ม.๓๔๑, ๒๖๔ วรรคแรก ประกอบ ม.๒๖๕)

ผู้ต้องหาได้รับบัตรผ่านทางด่วนมาจากนาย ก. และใช้ผ่านทางด่วนมาแล้ว ๑๓๓ ครั้ง เมื่อใช้ครั้งที่ ๑๓๔ เจ้าหน้าที่แจ้งว่าบัตรถูกอายัด ผู้ต้องหากลับขับรถหลบหนีไปในทางด่วน ซึ่งอาจเกิดจากความตกใจมากกว่า เนื่องจากยากที่จะหลบหนีบนทางด่วน น่าเชื่อว่าผู้ต้องหาไม่ทราบว่าเป็นบัตรปลอม

ข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุคดีนี้การทางพิเศษผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนให้สืบสวนสอบสวนจับกุมดำเนินคดีกับบุคคลหรือคณะบุคคลซึ่งยังไม่ทราบเป็นใคร ซึ่งได้นำบัตรทางด่วนที่กระทำให้ขึ้นโดยไม่ผ่านการเติมเงินไม่ได้รับอนุญาตจากผู้เสียหายมาใช้ผ่านทางด่วน ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๖ ผู้ต้องหาซื้อบัตรผ่านทางด่วนหมายเลข ๐๐๕๐๑๙๔ จากนาย ก. ในราคา ๒,๐๐๐ บาท แต่ใช้ผ่านทางได้ถึง ๕,๐๐๐ บาท ซึ่งก่อนหน้านี้ผู้ต้องหาเคยซื้อบัตรทางด่วนหมายเลข ๐๒๒๕๔๙๖ จากการทางพิเศษแห่งประเทศไทย ราคา ๑,๐๐๐ บาท ใช้ผ่านทางได้ ๑,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นผู้ต้องหาทำบัตรหมายเลข ๐๒๒๕๔๙๖ ให้นาย ก. เติมเงิน ๒,๐๐๐ บาท จะมียอดเงินในบัตรใช้ได้ ๕,๐๐๐ บาท โดยนาย ก. บอกผู้ต้องหาว่ารู้เทคนิคการเติมเงิน และผู้ต้องหาเคยใช้บัตรทางด่วนดังกล่าวผ่านทางด่วนมาแล้ว ๑๓๓ ครั้ง วันเกิดเหตุผู้ต้องหาได้ขับรถยนต์ไปในช่องเก็บเงินทางด่วนบางนาช่องที่ ๑๐ แล้วใช้บัตรทางด่วนฉบับใดไม่ปรากฏชัดเพื่อผ่านทางแต่ไม่สามารถใช้ได้ ผู้ต้องหาจึงถอยรถแล้วขับเข้าไปในช่องเก็บเงินช่องที่ ๑๑ ใช้บัตรผ่านทางด่วนหมายเลข ๐๒๒๕๔๙๖ แสดงผ่านไปได้ แต่ขณะนั้นหน้าจอคอมพิวเตอร์ช่องผ่านทางที่ ๑๑ แจ้งว่าพบบัตรผ่านทางด่วนหมายเลข ๐๐๕๐๑๙๔ ซึ่งเป็นบัตรที่ถูกอายัดไว้ในรถยนต์ของผู้ต้องหา

เจ้าหน้าที่ประจำช่องทางด่วนช่องที่ ๑๑ จึงแจ้งให้ผู้ต้องหาทราบเพื่อขอตรวจสอบ แต่ผู้ต้องหา กลับขับรถหนีเข้าไปในถนนบนทางด่วน แล้วเจ้าหน้าที่ติดตามจับกุมผู้ต้องหาได้ในบริเวณ บนถนนทางด่วน พร้อมยึดบัตรผ่านทางด่วนหมายเลข ๐๒๒๕๔๙๖ และหมายเลข ๐๐๕๐๑๙๔ ซึ่งตรวจสอบแล้วว่าเป็นของปลอม เป็นของกลางส่งพนักงานสอบสวนดำเนินคดีฐานปลอม เอกสารสิทธิใช้เอกสารสิทธิปลอมและฉ้อโกง

คดีมีปัญหาให้อัยการสูงสุดชี้ขาดว่า ผู้ต้องหามีความผิดฐานฉ้อโกงและใช้ เอกสารสิทธิปลอม หรือไม่

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า นาย ก. ยืนยันว่าเป็นผู้นำบัตรทางด่วนของกลาง มาให้ผู้ต้องหา โดยไม่ทราบว่าเป็นของปลอม นอกจากนี้ยังได้ความว่าผู้ต้องหาได้นำบัตรผ่านทาง ทั้งสองฉบับไปใช้และสามารถใช้ผ่านทางด่วนได้รวม ๑๓๗ ครั้ง นำเชื่อว่าผู้ต้องหาไม่ทราบว่ บัตรทางด่วนของกลางเป็นเอกสารสิทธิปลอม การที่ผู้ต้องหาไม่ยอมลงจากรถและขับรถ ออกจากด่านไปเมื่อทราบจากเจ้าหน้าที่ประจำช่องทางด่วนว่าบัตรผ่านทางด่วนที่ผู้ต้องหา นำมาใช้ถูกอายัด อาจเกิดความตกใจมากกว่ามีเจตนาหลบหนี เนื่องจากยากที่จะขับรถหลบหนี บนทางด่วน พยานหลักฐานที่ปรากฏไม่พอฟ้อง ชี้ขาดไม่พ้องผู้ต้องหา ฐานฉ้อโกง และใช้เอกสารสิทธิปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑, ๒๖๘ วรรคแรก ประกอบมาตรา ๒๖๕

คำชี้ขาด
ความเห็นแย้ง
ของ
อัยการสูงสุด

พ.ศ.๒๕๕๑